

Chương 270

Thành Tiểu Tài Chủ

Lúc Hoàng Nguyên dạy Tiểu Thuận, Hoàng lão cha ngồi ở một bên nín thở không dám lên tiếng.

Chờ hẩn an bài thỏa, Tiểu Thuận cầm một quyển sách đi tới dưới tàng cây bên cạnh đọc, ông mới nhỏ giọng hỏi: “Nguyên Nhi, Tiểu Thuận như thế nào? Thường đều là Đỗ Quyên dạy hẩn, học những gì rồi?”

Hoàng Nguyên gật đầu nói: “Gia gia, tài học nhị tỷ không thua ta, Tiểu Thuận học được rất tốt. Lúc ta bằng cỡ hẩn còn chưa đọc sách nhiều như hẩn đâu. Hẩn lại không phải cả ngày học, còn phải giúp trong nhà làm việc, thật là khó được!”

Hoàng lão cha nghe xong không tin nói: “Thật sự?”

Hoàng Nguyên khẽ cười nói: “Ta đỡ gia gia làm cái gì!”

Hoàng lão cha không phản đối, vừa vui lại cảm thán.

Hoàng đại nương đổi sữa đậu nành về, xẻ ra hai chén cho Hoàng Nguyên và Tiểu Thuận uống.

Uống sữa đậu nành, lại bung tới đậu hủ, mặt trên có chút tương chua cay.

Hoàng Nguyên nhắm nháp xong, liên tục khen ngon, thở dài: “Theo ta thấy, nước trong núi này tốt, nên khẩu vị trong veo không ngấy như nơi khác.”

Hoàng đại nương cười không khép được miệng, kêu Hoàng Nguyên buổi trưa cũng ở đây ăn.

Hoàng Nguyên nói: “Đêm nay Lâm lý chính kêu ăn cơm, một ngày ăn không được nhiều. Buổi trưa nóng lại bận rộn, nãi nãi đừng phí tâm. Đợi ngày rảnh rồi, ta lại đến ăn cơm chiều. Sau này mỗi ngày phải tới, nãi nãi không cần nhớ.”

Hoàng đại nương “Ai” một tiếng, thuận theo cháu trai.

Nói tới Lâm gia, Hoàng lão cha nhìn Hoàng Nguyên và Tiểu Thuận âm thầm suy nghĩ: 2 đứa cháu trai này tương lai khẳng định có tiền đồ, nếu Đỗ Quyên cũng gả cho người trong sạch thì tốt hơn. Lâm Xuân phải đi phủ thành đọc sách, tương lai tiền đồ rộng lớn...

Ông liền nói với Hoàng Nguyên: “Từ nhỏ Đỗ Quyên đã định thân với Lâm Xuân. Ta vốn không quá hài lòng, náo loạn vài trận. Nay ta cũng đã thấy ra, bất kể, tùy cha mẹ người muốn làm gì thì làm. Xuân Nhi cũng không sai...”

Hoàng Nguyên cả kinh, vội nói: “Chuyện của nhị tử sau này lại nói, không cần nóng vội.”

Hoàng đại nương thấy hấn như vậy, cùng Hoàng lão cha liếc nhau, đều hoài nghi.

Hoàng lão cha suy nghĩ nhiều, cảm thấy cháu trai biết rất nhiều thiếu gia và tài tử, nói không chừng với Đỗ Quyên có tính toán khác. Bỗng nhiên trước mắt chợt lóe lên một bóng người, càng thêm một tầng hy vọng xa vời, vội thấp giọng hỏi: “Nguyên Nhi, Tả thiếu gia kia...”

Hoàng Nguyên thấy vẻ mặt ông, biết ông hiểu lắm, vội vàng nói: “Gia gia, chuyện nhị tử thật không cần nóng vội. Gia gia, nãi nãi, ta còn có một chuyện muốn nói với 2 người: chính là chuyện đứa nhỏ nhà thân thích tới đây học, chối từ hết cũng không thể nào nói nôi, thì nhận một hai đứa đi. Nhà tiểu thúc và nhà ta ngày đều khó khăn, ngay cả Tiểu Thuận và Hoàng Ly đều làm việc, thật không thích hợp để nhiều người đến, tăng thêm gánh nặng.”

Hoàng đại nương nghe xong biến sắc mặt, nói: “Cửu gia gia người có rất nhiều cháu trai. Lớn không nói, những đứa nhỏ, muốn một đứa lại từ chối một đứa, không phải là đắc tội với người ta sao?”

Hoàng Nguyên thở dài, hỏi ngược lại: “Nếu hấn có mười đứa, ta cũng thu mười đứa? Có hai mươi, thu hai mươi? Vậy chúng ta làm sao qua? Không đạo lý này!”

Hoàng đại nương vội nói: “Không nhiều như vậy...”

Hoàng Nguyên nói: “Năm sáu đứa cũng rất nhiều.”

Một bên đỡ bà ngồi xuống bên người, thấp giọng nói: “Nãi nãi, để cho bọn họ tự quyết định, tùy tiện đưa ai tới. Nhà ta không chỗ ở, nãi nãi, Tiểu Bảo ca ca phải đón dâu, Tiểu Thuận đọc sách cần một phòng của mình. Nãi nãi lớn tuổi như vậy, nấu cơm cho một đám người, hơn nữa giặt đồ làm gia vụ, đã rất mệt mỏi, thêm vài người đến nữa, đừng nói Tôn nhi nhìn không đành lòng, Cửu gia gia nhẫn tâm sao? Trước đây lúc ta ở Dương gia, dù là hạ nhân cũng không mệt như vậy. Chúng ta đừng làm chuyện bao đồng!”

Tiếp theo, lại cử ra chuyện nông gia vất vả, cực lực khuyên nhị lão.

Sắc mặt Hoàng lão cha và Hoàng đại nương biến chuyển không chừng, chỉ là không thể hạ quyết tâm.

Ông bà kéo không xuống mặt mũi!

Nhưng là, cháu trai nói riêng với bọn họ chuyện này, hiển nhiên là không muốn tranh chấp với bọn họ trước mặt người khác, cũng làm cho bọn họ hiểu rõ tâm ý của hắn: hắn không tán thành cho rất nhiều người tới nhà.

Hai cụ suy tư nhiều lần, miễn cưỡng gật đầu đáp ứng.

Chỉ là, trong lòng Hoàng đại nương nặng nề, không biết đối mặt người nhà mẹ đẻ thế nào.

Mặt trời lên cao, đám người Hoàng lão Nhị trở về ăn cơm, thấy Hoàng Nguyên ngồi dưới tàng cây giảng sách cho Tiểu Thuận, cha thanh lý chuồng heo, chọn phân heo, nung thái cỏ heo, mà Đại Nữu đang bung cơm đồ ăn, không khỏi tươi cười rạng rỡ.

Phượng Cô cảm thấy cuộc sống này đặc biệt có tiền triển, nhất là bộ dáng Tiểu Thuận đọc sách, làm cho nàng nhìn thư thái sướng ý.

Hoàng Nguyên ở nhà cũ ăn điểm tâm, rồi mang theo Tiểu Bảo, Tiểu Thuận đi tư thực. Từ hôm nay trở đi, tư thực bắt đầu tuyển nhận học sinh, có rất nhiều việc vất vả, huynh đệ của hắn đều đi hỗ trợ, Lâm Xuân và tỷ muội Đỗ Quyên càng nhiều việc, thu xếp mọi thứ.

Mới một ngày công phu, tư thực đã thu 60 học sinh.

Hoàng Nguyên dưới sự trợ giúp của Lâm Xuân, tại chỗ khảo sát mỗi một đệ tử, tùy theo độ tuổi lớn nhỏ, tư chất cao thấp cùng biết chữ hay không, chia thành 3 lớp; Hoàng Tiểu Bảo và Tiểu Thuận giúp phân phát sách vở giấy bút.

Tỷ muội Đỗ Quyên tọa trấn ở nhà: Đỗ Quyên ngồi dưới cây đào, phụ trách danh sách đăng ký, viết biên lai, các học sinh cầm biên lai đi phía sau tư thực lĩnh sách cùng giấy bút; Hoàng Ly phụ trách danh sách những người thiếu học phí; Hoàng Tước Nhi thu lệ phí, chỉ dẫn mọi người đưa đồ đến đóng thế học phí chất đồng các nơi.

Ban đêm, người tới báo danh mới dần ngừng.

Hoàng Tước Nhi lại đây hỏi: “Hết rồi?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Hết rồi. Tổng cộng thu 62 người.”

Hoàng Ly lật lật danh sách, đếm rồi nói: “Có hơn hai mươi người thiếu nợ.”

Đỗ Quyên nói: “Người ta cũng không muốn thiếu. Là ta không thu đồ của người ta, kêu bọn hắn mang thứ khác đến đổi.”

Có vài người nhà nghèo, đưa gà và lương thực trong nhà tới. Đỗ Quyên giải thích với bọn họ, nói đừng làm cho nhà đói kém, có thể dùng thứ khác thay thế; nếu thực không được nữa thì giúp Hoàng gia làm việc cũng thành. Người tới thực vui vẻ, ấn dấu tay lên giấy nợ, rồi mang đồ về.

Hoàng Tước Nhi nhìn Hoàng Ly viết danh sách, nói: “Đừng thu học phí và tiền sách vở của con trai quả phụ đi.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Ta có nói với nàng là không thu. Nàng không chịu, muốn biết thước tắc giày của đệ đệ, nói muốn giúp hắn làm mấy đôi giày. Ta nghĩ, nàng làm giày không khó, nhưng ở đâu có nhiều chỉ và vải chứ? Ta liền tìm rất nhiều vải thừa cho nàng dính đế giày, còn cầm một khối lớn màu xanh cho nàng làm mũi giày, nàng ra sức coi như tiết kiệm chút phí dụng.”

Hoàng Tước Nhi đồng tình nói: “Nàng mạnh mẽ, không muốn nợ nhân tình.”

Đỗ Quyên gật gật đầu, hỏi: “Thu bao nhiêu gỗ?”

Hoàng Tước Nhi mím môi cười, nói: “Ngươi tới nhìn một cái.”

Ba tý muội đồng loạt đi ra hậu viện, thấy ở chân tường phía tây chất mấy chục cây gỗ, to nhất đường kính cỡ 2 thước, cơ hồ chiếm cứ hết phần đất trồng rau; lại có một đống đá, chất đống ở một đầu mảnh đất trồng rau, không khỏi vừa vui lại phiền. Vui chính là trong nhà có thêm thu nhập, các loại vật tư cũng không thiếu; phiền là mấy thứ này đủ loại, phải tìm chỗ gửi, còn phải nghĩ biện pháp xử lý.

Ai, một hàng cơm cũng không dễ ăn a!

Đương nhiên, cũng có chỗ tiện lợi. Tỷ như các nàng hôm nay không ra ruộng làm việc, bởi vì ngoài ruộng có ba bốn người hỗ trợ làm việc, đều là dùng sức lao động đóng học phí cho con cháu.

Suy nghĩ một chút, Đỗ Quyên nhin không được bật cười

Phương thức quản lý trường học như vậy thật chưa từng có trước kia!

“Cười cái gì?”

Hoàng Nguyên đi tới hỏi.

Đỗ Quyên cười nói: “Thật mệt cho ngươi, chúng ta trong vòng một ngày thành tài chủ.”

Hoàng Nguyên cũng không khỏi cười, tự giác vì trong nhà làm chút công hiến, mở lòng không ít, hỏi: “Mấy thứ này đều có thể dùng được?”

Hoàng Ly nói: “Có thể! Bất quá còn phải phiền toái người...”

Hoàng Nguyên vội nói: “Còn có cái gì phải phiền toái người ta? Tự chúng ta làm là được.”

“Tự mình làm?” Tròng mắt Đỗ Quyên chuyển động, cười chỉ kia đống đá nói, “Cũng được, thì thỉnh Hoàng thiếu gia chuyển mấy tấm đá tảng lại đây, trải trên đường này. Như vậy lúc trời mưa, chúng ta ra vườn sau hái rau, giày sẽ không dính đầy bùn đất.”

Hoàng Nguyên nhìn nàng, một câu, làm không được.

Đỗ Quyên cùng Hoàng Ly thấy bộ dáng quần bách của hắn, đồng loạt cười to, Hoàng Tước Nhi cũng mím môi cười.

Hoàng Nguyên phần nộ nói: “Ngươi đem tú tài làm binh sai sử, không biết dùng người!”

“Ai không biết dùng người?”

Cùng với tiếng, Lâm Xuân bước nhanh đến.

Đỗ Quyên liếc mắt nhìn Hoàng Nguyên, đem chuyện vừa rồi nói.

Lâm Xuân liền xắn tay áo lên, cúi người nhắc lên một khối đá, dễ dàng bung qua. Sau khi để xuống mới trở lại chuyển khối thứ hai. Hắn vừa bận việc, vừa hướng Đỗ Quyên nói: “Đám gỗ này không thể để đây lỡ trời mưa, phải tìm nơi chứa. Nơi đó còn phải thông gió, mới để hong khô...”

Hoàng Ly và Hoàng Tước Nhi cúi đầu cười trộm.

Hoàng Nguyên đối với Đỗ Quyên nói: “Ý ngươi là nói ta vô dụng hả?”

Đỗ Quyên cười nói: “Ta muốn nói cho ngươi biết: tác có sở trường!” (= ý nói ai cũng có sở trường của mình)

Hoàng Nguyên chỉ Lâm Xuân nói: “Hắn có “khuyết điểm” sao?”

Đỗ Quyên cười nói: “Hắn có khuyết điểm hay không trước không nói, ngươi có thật nhiều sở trường là được.”

Bởi vì lối vào ở sân trước đã lót đá, cho nên Lâm Xuân chỉ mang bốn năm khối đá, nói tiếp con đường phía trước.

Hắn vỗ tay, cười nói với Hoàng Nguyên: “Lúc trước ở Nguyên Mộng Trai, ta cũng không làm gì nhìn ngươi bận rộn, không thể chen tay được. Chuyện trên đời này, một mình ngươi không thể làm được hết. Đi, đi ăn cơm đi. Đại bá ta cho Thập Cân đến thúc giục đó.”

Hoàng Ly hâm mộ nói: “Mỗi ngày ca ca đều dự tiệc. Hôm nay lại nhận lời vài nhà nữa.”

Hoàng Nguyên cười hỏi: “Ngươi có đi hay không? Ta dắt ngươi theo.”

Một mặt nhìn về phía Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi.

Đỗ Quyên khoát tay nói: “Chúng ta không đi. Cô nương lớn như vậy, đi theo ra bộ dáng gì. Các ngươi mau đi đi. Đừng làm rộn trễ nãi, sáng mai Lâm Xuân còn phải gấp rút lên đường nữa.”

Hai người mới sóng vai đi.

Tỷ muội Đỗ Quyên trở ra phía trước, liếc mắt nhìn thấy trong nhà chính còn rất nhiều thứ, ngọt ngào tả oán nói: “Nhiều đồ như vậy, biết để đâu a!”

Vì thế cẩn thận thu thập chỉnh lý, cho Hoàng Ly đi nấu cơm, lại phải hầu hạ đám gia súc, đội gà lên chuồng, lại dọn dẹp đình viện, bận rộn cho đến khi cha mẹ trở về.

Sau bữa cơm chiều, ba chị em lại giúp Hoàng Nguyên thu thập hành lý cùng phòng ở.

Sách Hoàng Nguyên mang về, vì không có giá sách nên không động tới nó. Họ lấy ra vải màn, may viền, sau đó treo lên. Đỗ Quyên còn nói, trong phòng các nàng có giường La Hán, lấy cái giường đơn cho đệ đệ đi, hẳn đọc sách mệt mỏi cũng có thể nghỉ tạm, vì thế cũng không qua.

Vội một trận, Đỗ Quyên lui tới cửa, quan sát toàn bộ bố cục phòng ở, vẫn cảm thấy đơn điệu, vì thế lại từ phòng các nàng mang mấy vật trang trí cùng bồn cảnh chuyên đến.

Đang đùa nghịch, Hoàng Nguyên và Lâm Xuân trở lại.

Chương 271

Oanh Oanh Liệt Liệt Rời Đi

Hoàng Nguyên thấy phòng rục rở hẳn lên, vội cảm tạ tử muội vất vả.

Đỗ Quyên cười nói: “Vẫn cảm thấy rối loạn.”

Hoàng Nguyên đảo qua bốn phía, nói: “Đừng nóng vội, xem ta!”

Nói xong, tìm đến thùng đựng thi họa, rút 2 cuộn tranh mở ra. Một bức là thư pháp nằm ngang, viết “Yên tĩnh đến nỗi xa”; một bức khác là tranh chữ, là núi sâu cỏ mọc, thác nước lưu tuyền, phía trên đề thơ Vương Ma Cật “Vạn hác thụ che trời, thiên sơn vang Đỗ Quyên. Trong núi một đêm mưa, thụ điều trăm trọng tuyền

Dịch nghĩa

Bên cạnh muôn khe nước, cây cao mọc ngát trời

Tiếng đỗ quyên vang trong ngàn non

Sau một đêm mưa ở trong núi

Trăm tầng suối đổ trên ngọn cây

Đỗ Quyên vui vẻ nói: “Cái này tốt!”

Lập tức, mọi người cùng nhau làm, bắt ghế, đóng đinh, đem tranh chữ và thư pháp phân biệt treo lên tường, căn phòng lập tức thanh nhã hẳn lên.

Lâm Xuân tránh đường cho Hoàng Nguyên đi vào phòng, còn mình chỉ đứng ở cửa nhìn qua một cái rồi xoay người rời đi. Tỷ đệ Hoàng gia đang nói chuyện, cũng không lưu ý. Một lát sau, hẳn cùng Thu Sinh, Hạ Sinh, Đông Sinh mang một cái bình phong tới.

Bốn huynh đệ đồng loạt dừng mãnh tràn vào, phòng lập tức chật chội, ánh nền loạn hoảng.

Hoàng Nguyên thấy thế, vội vã cản Lâm Xuân, vừa định chối từ, ánh mắt dừng lại ở bức bình phong trước mặt hẳn: điêu khắc cảnh trồng trọt mùa xuân, rất có phong vị điền viên; lại nhìn qua tay những người khác, là phong cảnh nông thôn theo thứ tự Hạ Thu Đông, nhất thời không dời mắt sang chỗ khác được.

Lâm Xuân thấy hẳn chắn ở trước mặt, hỏi: “Không cần?”

Hoàng Nguyên cướp lời: “Muốn! Đương nhiên muốn!”

Đám người Đỗ Quyên sừng sốt một chút, đồng loạt cười rộ lên.

Mọi người đặt bình phong sau tấm màn che, tách ra trong ngoài hai tầng không gian, Lâm Xuân ra vào 2 vòng, nhìn nhìn, hài lòng nói: “Cái này tốt hơn nhiều. Vừa rồi trông rỗng nhìn không thích hợp.”

Hoàng Nguyên càng mừng rỡ không thôi, bung đèn đi qua, cẩn thận nhìn bình phong.

Đỗ Quyên cảm thấy buồn cười, nói: “Có thể thấy được người đều có lòng tham, bất quá phải gặp thứ yêu thích. Hoàng Nguyên, bộ dáng vừa rồi của ngươi, là chuẩn bị không cần phải không? Sau đó lại muốn.”

Hoàng Nguyên giả ngu nói: “Ta nói từ bỏ sao?”

Lâm Xuân đối với hắn cười nói: “Ta không tặng không mà, nhà ta nhiều phòng như vậy, mà không có một câu đối, cũng không có một bức họa nữa. Ngày mai ta phải đi, đều giao cho ngươi. Ngươi xem rồi làm đi.”

Hoàng Nguyên xoay người đặt đèn lên bàn, nói: “Ngươi chỉ quản đi, đều giao cho ta. Đợi ngươi trở về, tất cả làm cho ngươi vừa lòng.” Bỗng nhớ tới cái gì, hướng hắn nói: “Bên ta cũng có vài bức họa, các ngươi không ngại chọn trước mấy tấm.”

Lâm Xuân cười nói: “VẬY ta chọn.”

Hoàng Tước Nhi vội mở ra thùng, nói: “Đều ở đây.”

Thu Sinh huynh đệ nghe xong đều cao hứng, bước lên phía trước xem họa.

Hoàng Ly nhanh chóng dặn dò: “Nhẹ tay chút, đừng kéo hư.”

Hoàng Nguyên dạy bọn hắn mở ra thế nào, nhất nhất giảng giải cho bọn họ. Hoàng Ly và Đông Sinh cùng tranh đoạt, một đứa nói: “Ta muốn bức này.”; đứa kia nói: “Ta nhìn trúng trước.” Hoàng Nguyên khuyên nhủ: “Tranh không thể treo loạn, phải xứng với phòng ở. Tiêu muội, tranh này không thích hợp treo ở khuê phòng các ngươi, cho Đông Sinh đi.”

Hoàng Ly liền để cho Đông Sinh.

Mọi người xem tranh, Lâm Xuân lại không đi qua.

“Giường gỗ chuyển tới nơi này?”

Hắn thấy trong phòng để cái sập mỹ nhân hắn làm cho Đỗ Quyên, nên hỏi.

Đỗ Quyên nói: “Phòng chúng ta có giường La Hán. Đưa cái này cho đệ đệ dùng.”

Lâm Xuân gật đầu, bôn phía đảo qua, lại nói: “Trong phòng này thiếu giá sách...”

Đỗ Quyên trả lời: “Tiêu Bảo ca ca nói chờ hắn rảnh sẽ làm.”

Lâm Xuân không lên tiếng, cười hì hì nhìn nàng.

Đỗ Quyên cũng cười, không biết sao bật thốt lên: “Người ở bên ngoài phải coi chừng chút. Trong thành không thể so với nông thôn. Ở thôn Thanh Tuyền, luận gia thế nhân phẩm người đều nổi tiếng, mọi thứ hơn người khác. Nhưng ở phủ thành, người chỉ là một tiểu tử nghèo từ nông thôn tới, dễ bị người ghen tị khi dễ. Nếu có ai cười nhạo người quê mùa, nghèo kiết hủ lậu, người đừng đấu khí với người ta. Đấu khí với bọn họ, cuối cùng thua thiệt khẳng định là người.”

Lâm Xuân gật đầu cười nói: “Biết.”

Đỗ Quyên cũng cười, cảm thấy mình thật dong dài.

Hoàng Nguyên nghe đối thoại bọn họ, ngẩng đầu nói với Lâm Xuân: “Lâm tam ca có chuyện gì chỉ cần đi tìm bằng hữu của ta, bọn họ rất trọng nghĩa. Thư viện có một số con em nhà giàu, người đừng để ý tới bọn họ là được.”

Lâm Xuân như cũ gật đầu đáp ứng.

Thu Sinh gấp gấp hỏi thăm Hoàng Nguyên, những người đó có thể hiệp đáp những học sinh khác, thật không yên lòng đệ đệ.

Hạ Sinh hung ác nói: “Coi như là ma cũ bắt nạt ma mới. Xuân Nhi cũng không phải dễ trêu!”

Hoàng Tước Nhi vội vàng tròn trắng mắt nhìn hấn, đối với Lâm Xuân nói: “Đừng nghe nhị ca người! Xuân Nhi, đi ra ngoài đừng gây chuyện, đừng đánh nhau với người ta. Người chỉ chuyên tâm đọc sách của người. Không ai quản người, phải nhớ rõ ăn cơm, tắm rửa, thay quần áo thường...”

Tuy nàng chưa qua cửa, nhưng Lâm Xuân là nàng nhìn lớn lên, con cái hai nhà lại thân, tương lai nàng là nhị tẩu (chị dâu thứ hai) của hấn, bởi vậy bất tri bất giác nàng trung ra cái giá đại tỷ, lập lại dặn dò hấn.

Hạ Sinh thấy nàng quan tâm đệ đệ, vui vẻ cười.

Lâm Xuân cũng ha hả cười nói: “Ai, Tước Nhi tỷ tỷ, ta nhớ rõ.”

Nói xong liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, nghĩ thầm điều này có người đã sớm dặn dò nhiều lần.

Hoàng Ly bỏ lại tranh trong tay, chạy đến trước mặt Lâm Xuân dặn dò: “Xuân Sinh ca ca, lần tới khi người về nhà, nhớ rõ từ hẻm Ngự gia mua chút trái cây mang về.”

Đỗ Quyên buồn cười, nói: “Người đối với cái ăn thật là cố chấp! Chúng ta mua về còn chưa ăn hết, người đã lo đặt trước lần tới.”

Mọi người đều cười.

Nhất thời, Thu Sinh chọn xong tranh, liền cáo từ tỷ đệ Hoàng gia.

Đỗ Quyên cười nói với Lâm Xuân: “Không tiễn người.”

Hoàng Nguyên tiến lên đưa tay mời, cười nói: “Ta đưa Lâm tam ca.”

Lâm Xuân phát tay với mọi người, nói: “Đều đừng đưa. Sáng mai ta mới đi.”

Hoàng Nguyên vội vàng nói: “Sáng mai ta sẽ không tiễn, ta không dậy sớm như vậy nổi, ta còn chưa nghỉ ngơi đủ đâu.”

Lâm Xuân cười híp mắt nhìn lướt qua mọi người, phát tay lớn tiếng nói: “Đi!”

Tựa hồ như đang nói lời từ biệt, lại tựa hồ như gọi Đông Sinh.

Chờ huynh đệ bọn hắn đi xong, Hoàng Nguyên xoay người nhìn hắn đi khuất mới mỉm cười.

Chẳng biết tại sao, rõ ràng cả người mệt mỏi nhưng trong lòng lại vô cùng dễ chịu.

Hắn cảm thấy, hắn và Lâm Xuân trái ngược: Lâm Xuân rời núi đi lịch lãm, mà hắn tạm vớt lại hồng trần, vào trong núi sâu tu thân dưỡng tính. Tuy hôm nay bận cả ngày, nhìn như rất nhiều chuyện thế tục, đối với hắn mà nói, thể xác và tinh thần bắt đầu yên tĩnh lại.

Đỗ Quyên cũng cảm giác được tâm cảnh biến hóa của hắn, tựa vào cạnh bàn nhìn hắn cười.

Phùng Thị ở cuối hành lang kêu: “Các người xong chưa? Nguyên Nhi tắm.”

Hoàng Nguyên vội cao giọng nói: “Nương, ta thu thập xong mới tắm. Để cha tắm trước đi.”

Phùng Thị không lên tiếng.

Đỗ Quyên nghi ngờ hỏi: “Đều thu thập xong, còn thu thập cái gì nữa?”

Hoàng Nguyên đi đến sát tường, dùng chân đá đá một cái rương gỗ, quay đầu cười nói: “Giúp ta đem sách ra.”

Hoàng Ly vội nói: “Không có giá sách, để chỗ nào?”

Đỗ Quyên cũng nói: “Ta không biết thói quen của người, sợ làm rối loạn mới không dám động. Giá sách chúng ta đã đầy rồi, không nhét thêm được.”

Hoàng Nguyên nói: “Dưới cửa sổ phòng các người không phải có cái bàn dài sao? Ta thấy các người cũng không dùng tới, thì đưa cho ta đi. Ta để sách lên đó, cũng tiện nghi. Ở chỗ đó, quay đầu ta và Tiểu Bảo ca ca thiết kế một cái bàn đánh đàn, đem đàn của ta chuyển qua, đặt bên cửa sổ vừa vặn. Tiểu muội muốn học đàn cũng tiện.”

Hoàng Ly hoan hô, vội vàng muốn đi dọn dẹp, kêu Lão Thực cha hỗ trợ.

Đỗ Quyên bật cười nói: “Ngươi đừng ham mới mẻ, học vài ngày rồi không học nữa.”

Hoàng Ly đã sớm chạy đi.

Hoàng Nguyên hỏi nàng: “Ngươi không muốn học?”

Đỗ Quyên lắc đầu, cười nói: “Ta không học được.”

Kiếp trước nàng từng thử qua đàn tranh, cảm thấy mình không có thiên phú.

Nhất thời, Phùng Thị và Hoàng Lão Thực tự mình khiêng bàn dài nâng lại đây, theo lời của Hoàng Nguyên, đặt dựa vào tường phía đông, sau đó chị em hẳn chậm rãi thu thập sách, phân loại bày lên.

Mỗi khi cầm lấy một quyển sách, nếu Hoàng Ly hỏi tới, Hoàng Nguyên có thể trích dẫn một đoạn hay câu chuyện trong sách, hoặc cùng Đỗ Quyên thảo luận nội dung sách, còn nhờ đại tỷ giúp hẳn may túi đựng sách. Dưới ngọn đèn lung linh, tiếng nói chuyện hoà với tiếng côn trùng rên rỉ ngoài cửa sổ, càng làm đêm như yên tĩnh hơn, càng tăng thêm thân tình ấm áp.

Hoàng Ly trước nhin không được, ngáp dài.

Hoàng Nguyên và 2 tỷ tỷ thấy đều cười.

Lúc thu thập xong, bên ngoài vang lên tiếng tiêu của Lâm Xuân.

Hoàng Nguyên nói nhỏ: “Còn có hưng trí như vậy? Cũng được, ta đến bồi hẳn.” Rồi mỉm cười với Đỗ Quyên: “Còn lại đều giao cho ngươi và đại tỷ. Ta đi rửa mặt trước, vì các ngươi khải một bản.”

Đỗ Quyên ước gì nghe hẳn cùng Lâm Xuân hợp tấu, vội nói: “Ngươi mau đi đi!”

Hoàng Tước Nhi vội rửa tay, lấy xiêm y cho hẳn thay.

Hoàng Ly cũng muốn nghe ca ca đánh đàn, bởi vậy tinh thần phần chấn nỗ lực chống đỡ cơn buồn ngủ.

Đội Hoàng Nguyên tẩm xong, chị em hẳn đã thu thập sách vở xong, còn dọn dẹp phòng ốc thêm một lần, bàn ghế đều lau chùi sạch sẽ, ở góc tường còn xông Ngải Thảo, khói xanh lượn lờ.

Hoàng Nguyên ngồi trước bàn, yên tĩnh trong giấy lát, rồi tiếng đàn cùng tiếng tiêu bên ngoài từ từ tuôn ra. Tiếng tiêu tựa hồ rất hoan nghênh tiếng đàn gia nhập, mau chóng hoà quyện, bất đồng âm sắc cùng ngân lên nhàn nhã tự tại.

Lúc trước, Hoàng Nguyên không hẳn có thể diễn tả hết ý cảnh của ca khúc này. Nhưng tới thôn Thanh Tuyền dù chỉ mới hai ngày, với thông tuệ của mình hẳn lĩnh ngộ sâu hơn ca khúc, hơn nữa tâm cảnh cũng có biến thành hóa, tiếng đàn tự nhiên bất đồng.

Buổi tối hôm nay, thôn Thanh Tuyền đều nghe thấy được bản cảm tiêu hợp tấu tuyệt mỹ này!

Đỗ Quyên nghe xong hai lần, lặng lẽ rời đi.

Nàng rửa mặt lên giường xong, tiếng cảm tiêu vẫn chưa ngừng, đưa nàng vào giấc ngủ.

Phảng phất vừa nằm xuống, vừa có một giấc mộng đẹp, đột nhiên, nàng nghe tiếng thét dài không dứt, mang theo tiếng hổ rống rung trời, cả kinh bật dậy.

Lúc này, Hoàng Tước Nhi, Hoàng Ly cũng thức tỉnh, đều hỏi: “Sao vậy?”

Đỗ Quyên yên lặng nghe, rồi kêu rên: “Tiểu tử này!!!”

Nàng cắn răng nghiêng lợi rời giường, mặc quần áo, sau đó như cơn lốc xông ra ngoài, chạy đến cách vách, hai tay chống nạnh, từ từ nhắm hai mắt, nhìn trời hô lớn: “Đừng gào! Ta đưa ngươi!”

Tiếng tiêu cùng tiếng hổ rống đồng thời đình chỉ, Lâm Xuân từ trên nóc phòng nhảy xuống.

Hắn đi đến trước mặt Đỗ Quyên, đang định mở miệng nói chuyện, rất nhiều người từ bên ngoài vọt vào sân, sôi nổi hỏi: “Nhuư Gió nổi điên hả? Ăn hiếp người?”

Lâm Xuân cười ha ha. Thu Sinh, Hạ Sinh và Đông Sinh cũng đều cười to.

Lâm Đại Đầu tựa hồ có chút xấu hổ, không ngừng chấp tay với mọi người, nhưng không giải thích.

Lâm Đại Mãnh từ ngoài xông tới, đối với Lâm Xuân mắng: “Tiểu tử đáng chết này, ngươi ngứa da à? Đánh thức cả làng, ngươi muốn làm gì?”

Chương 272

Đưa Quân Ngàn Dặm, Cuối Cùng Từ Biệt

Trong sân Lâm gia đốt vài cây đuốc, chiếu sáng đồng hành lý giữa sân lớn nhỏ không đồng nhất. Huỳnh đệ hẳn đều sẵn sàng xuất phát, chỉ đợi người đến.

Lâm Xuân nghiêm túc nói: “Gọi mọi người dậy đưa ta đi!”

Vẻ mặt có chút vô lại, giống như làm nũng, mang điếm bướng bỉnh, lại thập phần cường ngạnh.

Mọi người đều ngây người, tựa hồ không thể tin được lỗ tai mình.

Đỗ Quyên cũng hoảng hốt, cảm thấy thiếu niên trước mặt thực xa lạ, lại chợt thấy đây mới là bản sắc của hắn, “Muốn người đưa, tối qua sao không nói? Ôn ào đánh thức người ta, thật rất khó chịu người có biết hay không hả?”

Thanh âm nàng tràn đầy ai oán ngủ chưa đủ giấc, xuống giường khí tận trời.

Lâm Xuân ngượng ngùng cười, cúi đầu nhỏ giọng dỗ nói: “Lát nữa về người ngủ tiếp một giấc. Sáng mai ngủ thêm chút, ngày sau cũng có thể ngủ, còn có ngày kia...”

Duy chỉ có hôm nay hắn phải rời đi!

Đỗ Quyên nhìn thiếu niên này vừa bực mình vừa buồn cười, rốt cuộc nhịn không được đập một quyền vào ngực hắn, cả giận: “Ai! Còn tưởng rằng người lớn lên hiểu chuyện. Đụng chuyện đuôi hồ ly liền lộ ra!”

Lâm Xuân bị nàng đánh một quyền, không chút động đậy, chỉ cười.

Lâm Đại Mãnh lườm mắng cháu, chất vấn Lâm Đại Đầu: “Người cũng hùa theo hắn?”

Ánh mắt Lâm Đại Đầu co quắp, ngượng ngùng cười.

Bỗng nhiên, hắn thốt ra: “Ngày cháu Hoàng gia trở về, trẻ như vậy, các người đều chạy tới đón hắn. Hôm nay Xuân Nhi phải đi, các người không nên dậy sớm đưa tiễn sao?”

Mọi người tức giận sôi nổi mắng hắn, nói hắn như con nít không hiểu chuyện.

Lúc này, cha con Hoàng Lão Thực mới chạy tới.

Đợi hỏi rõ ngọn nguồn, Hoàng Nguyên cảm thấy choáng váng, tròng mắt Lâm Xuân hỏi: “Đưa tiền? Tam ca, tiểu đệ tối qua bồi người đánh đàn đến nửa đêm, tay đã tê rần, vậy cũng không tính là đưa tiền sao? Người còn chưa đủ, sáng nay còn muốn ta dậy sớm? Chân ta còn chưa khỏi! Một thân đau nhức mệt mỏi chưa tiêu trừ...”

Đang lên án, chợt thấy Đỗ Quyên một thân gọn gàng đứng ở một bên, nhất thời ngớ ra.

Bên tai Hoàng Nguyên văng vẳng thanh âm: “Hoàng huynh đệ. Ta không ở trong thôn, khẳng định người cảm thấy tịch mịch không hứng thú, nhất định sẽ nhớ ta, vẫn nên đưa tiền tốt hơn.” Hắn liền xoay người, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn, ôm quyền nói: “Tiểu đệ cực kỳ khâm phục tam ca!”

Lâm Xuân khiêm tốn đáp lễ, nói: “Đâu có! Không dám nhận tán thưởng của Hoàng huynh đệ.”

Mọi người thấy hai người đối đáp, miệng phun văn chương cô hủ, yên tĩnh trở lại.

Trong yên tĩnh, tiếng nói thầm của một hán tử chợt trở nên rõ ràng: “Tối qua giăng co nghe thổi ống trúc tới nửa đêm, sáng nay lại bị lão hổ đánh thức, thật làm cho người ta không có cách nào sống!”

Lâm Xuân và Hoàng Nguyên: “...”

Đỗ Quyên nhất thời cười ngửa tới ngửa lui, hết buồn ngủ.

Lúc này, cha con Nhậm Tam Hòa cũng tiến vào.

Nhậm Tam Hòa hướng Lâm Xuân hỏi: “Cần sư phụ đưa người?”

Lâm Xuân vội cười làm lành nói: “Không dám phiền đến sư phụ. Đồ nhi đoán chừng sư phụ đã thức dậy, mới dám gọi.”

Nhậm Tam Hòa vuốt cằm nói: “Thật là khéo, sáng nay vi sư chuẩn bị ngủ thêm một lát, may mà người gọi, mới không ngủ trễ.”

Lâm Xuân nhất thời xấu hổ, không biết hắn nói thật hay giả.

Tiểu Viễn Minh không có chút oán khí nào. Náo nhiệt như vậy hắn rất thích, ngửa đầu nhỏ nói với Lâm Xuân: “Sư huynh, tiểu đệ chúc người thuận buồm xuôi gió, núi xanh còn đó, nước biếc vẫn xuôi dòng, sau này còn gặp lại!”

Cha hắn nạt nhỏ: “Lộn xộn cái gì!”

Mọi người đều cười ha hả.

Người tới càng nhiều, kẻ ban đầu buồn bực qua đi. Nói tới đều cảm thấy buồn cười, cũng không về đi ngủ, mỗi người đều hỏi thăm cha con Lâm Đại Đầu, quả thật là tới đưa tiền.

Cuối cùng, ngay cả Lâm thái gia cũng tới.

Hắn một câu cũng không mắng tôn tử, chỉ lôi kéo hắn dạn dò rất nhiều.

Hòe Hoa cũng theo người nhà vội vàng đuổi tới.

Nàng nhìn bóng người lác lác đầy sân, mọi người hoặc cảm thán, hoặc cười mắng, nhưng bộ dáng lại không giống xảy ra đại sự nên kinh ngạc vạn phần. Chen vào đám người, thấy tỷ muội Đỗ Quyên đứng đang cùng vợ Đại Đầu nói chuyện, vội đi tới hỏi: “Đại Đầu mợ, Đỗ Quyên, đây là có chuyện gì?”

Vợ Đại Đầu chột dạ xấu hổ, vội nói: “Không có việc gì, không có việc gì!”

Hòe Hoa nghi ngờ nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên buông thông tay nói: “Hỏi Xuân Sinh đi!”

Hòe Hoa càng mê hoặc.

Nhưng Lâm Xuân đang cùng Hoàng Nguyên nói chuyện, nàng không tiện tới hỏi. Cũng không cần nàng hỏi, bên cạnh sớm có người tới trước nói cho kẻ đến sau, kẻ đến sau truy vấn người tới trước, một phen đối đáp, nàng hiểu trọn vẹn, nhất thời trong lòng chua xót.

Lúc này Lâm Đại Đầu lớn tiếng nói: “Đi thôi! Không đi nữa sẽ trễ.”

Vì thế, mọi người nói lời từ biệt, “Đi mạnh khỏe”, lại cái gì “Đi học cho giỏi” “Qua năm trở về, đừng nhớ nhà” vân vân, đậm tình ly biệt.

Bọn tiểu bối thấy tình hình như vậy, cười nghiêng ngả.

Đỗ Quyên và Phúc Sinh, Hạ Sinh, Đông Sinh, tiếp tục tiễn đưa hắn. Hoàng Ly cũng đi theo, xem như rèn luyện buổi sáng; còn hướng Hoàng Nguyên nói, trên đường về còn có thể tìm chút nấm tươi, làm canh cho ca ca uống.

Hoàng Nguyên dặn tỷ muội nàng cẩn thận.

Vì thế, Lâm Xuân oanh oanh liệt liệt lên đường, người tiễn đưa kéo dài không dứt.

Đỗ Quyên nói: “Ngươi thật là “Không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên nổi tiếng”!”

Mọi người cười to.

Tổng xuất gần hai mươi dặm, Lâm Xuân kêu bọn họ trở về.

Đỗ Quyên nhìn chăm chú vào hắn hỏi: “Chờ chúng ta đi, ngươi xác định sẽ không gào thét nữa?”

Lâm Xuân lập tức bật cười, đám người Thu Sinh cũng cười.

Lâm Xuân vỗ vỗ Như Gió, ý bảo nó cùng Đỗ Quyên đi, rồi hướng Đỗ Quyên nói: “Không gào! Ngay cả Như Gió cũng theo ngươi, còn gào cái gì.”Đưa quân ngàn dặm, cuối cùng cũng từ biệt.” đừng đưa!”

Nói thập phần thành khẩn.

Đỗ Quyên thở phì phò nói: “Sao không sớm nói lời này!”

Lâm Xuân lại cười rộ lên, nhìn nàng có chút ngượng ngùng, còn có chút nghịch ngợm.

Hòe Hoa ở bên cạnh thấy, bỗng nhiên cười đề nghị: “Đỗ Quyên, không bằng người đưa chúng ta đi ra ngoài, đến nhà ông ngoại người ở một đêm, ngày mai lại trở về.”

Nói xong nhìn về phía Lâm Xuân, có ý giật giây hẳn.

Lâm Đại Đầu và Lâm Xuân đồng thời lên tiếng. Lâm Đại Đầu nói: “Chủ ý này tốt!” Lâm Xuân vội la lên: “Không cần! Không cần đưa ra. Đỗ Quyên người mau trở về ngủ bù đi.”

Đỗ Quyên la lên: “Hòe Hoa, người cho là ta trâu bò hả? Muốn đưa cũng nên là bọn họ đưa một cô gái yếu đuối như ta mới đúng.”

Hòe Hoa ngượng ngùng cười, đối với Lâm Xuân le lưỡi.

Lâm Xuân chuyển hướng Phúc Sinh, Hạ Sinh nói lời từ biệt, lại dặn Đông Sinh: “Đừng tinh nghịch, cô giúp nương làm việc, cùng Hoàng gia đại ca học cho giỏi.” Đông Sinh liên tục đáp ứng.

Dứt lời, Lâm Xuân thúc giục bọn họ đi về, nhìn bọn họ khuất sau rừng cây, mới cùng đám người Lâm Đại Đầu tiếp tục lên đường.

Nói đám người Đỗ Quyên trở lại trong thôn, sắc trời sáng tỏ.

Sân nhà Hoàng gia yên tĩnh, chỉ có chút động tĩnh ở nhà bếp. Hai tỷ muội đi vào nhà chính, thấy Hoàng Nguyên đứng trước bàn, chuyên chú mài mực. Trên bàn trải một tờ giấy trắng to, phía trên dùng cái chặn giấy đè lại.

Mắt Hoàng Ly sáng lên, lớn tiếng hỏi: “Ca ca, người làm cái gì?”

Hoàng Nguyên nghe tiếng ngẩng đầu, thấy là các nàng, dừng tay mỉm cười hỏi nói: “Trở lại?” Lại đáp Hoàng Ly câu hỏi, “Ta cảm thấy có chút hưng trí, thừa dịp sáng sớm mắt mẽ, muốn vẽ một bức, lại viết mấy câu đối, trang trí trong nhà.”

Hoàng Ly mừng rỡ, nói: “Ta tới giúp người mài mực.”

Hoàng Nguyên nghiêng người tránh ra, cho nàng cầm thanh mực, dạy nàng dùng lực như thế nào, thêm nước ra sao. Dặn dò xong mới nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cười nhìn hẳn, chờ hẳn nói.

Nhưng hẳn không nói cũng không hỏi gì.

Đỗ Quyên đành hỏi trước: “Người đi qua gia gia chưa?”

Hoàng Nguyên gật đầu nói: “Đi. Gia gia nói cũng muốn câu đối, ta tiện dịp viết luôn. Người muốn vẽ tranh gì treo trong phòng?”

Đỗ Quyên vội nói: “Vẽ cảnh hùng đông, sương mù bao phủ khắp thôn Thanh Tuyền. Cảnh tranh này dùng mực nước thích hợp nhất. Còn có, chúng ta nơi này không có người biết sửa vá tranh, trực tiếp dán lên tường như vậy, bị phá hư thì phải làm thế nào?”

Hoàng Nguyên cười nói: “Ta biết sửa tranh. Người đi rửa mặt trước đi, sắp ăn cơm rồi. Đợi ăn xong, ta còn cần người hỗ trợ đó. Người nói vẽ cảnh bình minh, từ nay trở đi ta từ từ vẽ. Có thời gian, không vội!”

Có thời gian, không vội?

Đỗ Quyên giật mình, tỉnh ngộ lại: bọn họ đã ở chung, hết thầy đều từ từ đến, quả thật là “có thời gian, không vội.” Tâm tình của nàng chợt rục rở lên, cười nói với hắn, “Ta đi rửa mặt trước”. Xoay người liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng nàng, Hoàng Nguyên mỉm cười.

Đỗ Quyên rửa mặt xong, Hoàng Lão Thực gánh một gánh rau dại đã rửa sạch vè, đang nghỉ mệt ở trong viện. Phùng Thị cặp một bó lớn đậu tương trong nách, trên tay lại xách một bó lá khoai núi non, đặt dưới cây đào.

Thấy thế, Đỗ Quyên vội vàng từ phòng bếp mang ra một cái sàng to, cùng Lão Thực cha mở đám rau dại ra đặt lên sàng phơi nắng.

Vừa làm vừa hỏi: “Cha, việc ngoài ruộng còn nhiều ít?”

Hoàng Lão Thực đắc ý cười nói: “Còn hơn một mẫu chưa làm xong. Hôm nay làm một ngày thì xong rồi. Cũng không nhìn xem hôm qua có mấy tráng lao động, làm rất nhanh!”

Có con trai là việc tốt a!

Đỗ Quyên nhìn bộ dáng cha vui vẻ, cũng nhin cười không được.

Phơi xong rau dại, Hoàng Lão Thực thẳng lưng hỏi: “Nguyên Nhi đâu?”

Đỗ Quyên bĩu môi liếc về phía phòng, nói: “Vẽ tranh!”

Hoàng Lão Thực vừa nghe, vội vàng chạy vào phòng xem.

Trong phòng bếp, Phùng Thị rửa dọn xong, liền cùng Hoàng Tước Nhi thu xếp ăn điểm tâm. Bồi bàn lớn trong nhà chính bị Hoàng Nguyên chiếm dụng, nên đặt đồ ăn trên bàn vuông nhỏ trong phòng bếp, chung quanh là một vòng ghé nhỏ.

Phùng Thị đi nhà chính kêu nhi tử khuê nữ, “Nguyên Nhi, ăn cơm rồi vẽ tiếp.” Lại oán trách Hoàng Lão Thực, “Người đi theo nhìn cái gì? Người có thể xem hiểu sao?”

Hoàng Lão Thực ha hả cười láo lỉnh nói: “Mẹ nó, Nguyên Nhi vẽ tám lớn đó! Liền treo ở đây “hắn xoay người chỉ vào giữa vách tường.

Phùng Thị nghe xong đầy mặt tươi cười, cũng ngắm một cái, lại thúc nhitừ.

Hoàng Nguyên mới vẽ được một nửa, thấy mọi người đều chờ hán, vội đặt bút xuống đi ăn cơm.

Vội vàng ăn hai chén cháo ngô, hán vội vàng đi vẽ tiếp.

Sau bữa cơm, vợ chồng Phùng Thị như cũ đi ra ruộng, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi thu bát, xong ra dưới gốc cây đào bóc đậu, đi hái lá khoai, vừa khẽ giọng nói chuyện.

“Hôm nay còn có người tới báo danh sao?”

“Khăng định có. Thôn ta cũng không chỉ có bấy nhiêu trẻ.”

“Nhiều người như vậy, một mình đệ đệ làm sao xuể?”

“Tách ra dạy. Tỷ như, dạy bọn người này nhận vài chữ, rồi cho bọn hán luyện tập viết, sau đó sẽ đi dạy một đám khác. Bọn họ cần bỏ công phu ra học tập, viết chữ, không phải lúc nào cũng cần phu tử giảng.”

Khi nói chuyện, hai chị em nhanh nhẹn bóc xong đậu. Hoàng Tước Nhi ôm đám vỏ đậu, bước nhanh ra ngoài, để trước mặt trâu cho nó ăn. Nơi này, Đỗ Quyên từ phòng bếp lấy ra một tấm gỗ cũ và một con dao phay, bắt đầu băm đám rau dại khô.

Hoàng Nguyên đi ra phòng chính, đứng ở hành lang duỗi cánh tay.

Đỗ Quyên mừng rỡ hỏi: “Vẽ xong?”

Hoàng Nguyên nhảy xuống bậc thang, đi đến trước mặt nàng, cười nói: “Vẽ xong.”

Rồi ngồi xổm xuống, dùng tay nhặt mảnh rau dại, nghi ngờ hỏi: “Thái cái này làm cái gì? Phơi rau khô, hầm thịt ăn?”

Chương 272

Đưa Quân Ngàn Dặm, Cuối Cùng Từ Biệt

Trong sân Lâm gia đốt vài cây đuốc, chiếu sáng đồng hành lý giữa sân lớn nhỏ không đồng nhất. Huynh đệ hẳn đều sẵn sàng xuất phát, chỉ đợi người đến.

Lâm Xuân nghiêm túc nói: “Gọi mọi người dậy đưa ta đi!”

Vẻ mặt có chút vô lại, giống như làm nũng, mang điếm bương binh, lại thập phần cường ngạnh.

Mọi người đều ngây người, tựa hồ không thể tin được lỗi tai mình.

Đỗ Quyên cũng hoảng hốt, cảm thấy thiếu niên trước mặt thực xa lạ, lại chợt thấy đây mới là bản sắc của hắn, “Muốn người đưa, tối qua sao không nói? Ôn ào đánh thức người ta, thật rất khó chịu người có biết hay không hả?”

Thanh âm nàng tràn đầy ai oán ngủ chưa đủ giấc, xuống giường khí tận trời.

Lâm Xuân ngượng ngùng cười, cúi đầu nhỏ giọng dỗ nói: “Lát nữa về ngươi ngủ tiếp một giấc. Sáng mai ngủ thêm chút, ngày sau cũng có thể ngủ, còn có ngày kia...”

Duy chỉ có hôm nay hắn phải rời đi!

Đỗ Quyên nhìn thiếu niên này vừa bực mình vừa buồn cười, rốt cuộc nhịn không được đập một quyền vào ngực hắn, cả giận: “Ai! Còn tưởng rằng ngươi lớn lên hiểu chuyện. Đụng chuyện đuôi hồ ly liền lộ ra!”

Lâm Xuân bị nàng đánh một quyền, không chút động đậy, chỉ cười.

Lâm Đại Mãnh lườm mắng cháu, chất vấn Lâm Đại Đầu: “Ngươi cũng hùa theo hắn?”

Ánh mắt Lâm Đại Đầu co quắp, ngượng ngùng cười.

Bỗng nhiên, hắn thốt ra: “Ngày cháu Hoàng gia trở về, trẻ như vậy, các ngươi đều chạy tới đón hắn. Hôm nay Xuân Nhi phải đi, các ngươi không nên dậy sớm đưa tiễn sao?”

Mọi người tức giận sôi nổi mắng hắn, nói hắn như con nít không hiểu chuyện.

Lúc này, cha con Hoàng Lão Thực mới chạy tới.

Đợi hỏi rõ ngọn nguồn, Hoàng Nguyên cảm thấy choáng váng, trừng mắt Lâm Xuân hỏi: “Đưa tiền? Tam ca, tiểu đệ tối qua bồi người đánh đàn đến nửa đêm, tay đã tê rần, vậy cũng không tính là đưa tiền sao? Người còn chưa đủ, sáng nay còn muốn ta dậy sớm? Chân ta còn chưa khỏi! Một thân đau nhức mệt mỏi chưa tiêu trừ...”

Đang lên án, chợt thấy Đỗ Quyên một thân gọn gàng đứng ở một bên, nhất thời ngớ ra.

Bên tai Hoàng Nguyên văng vẳng thanh âm: “Hoàng huynh đệ. Ta không ở trong thôn, khẳng định người cảm thấy tịch mịch không hứng thú, nhất định sẽ nhớ ta, vẫn nên đưa tiền tốt hơn.” Hắn liền xoay người, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn, ôm quyền nói: “Tiểu đệ cực kỳ khâm phục tam ca!”

Lâm Xuân khiêm tốn đáp lễ, nói: “Đâu có! Không dám nhận tán thưởng của Hoàng huynh đệ.”

Mọi người thấy hai người đối đáp, miệng phun văn chương cô hủ, yên tĩnh trở lại.

Trong yên tĩnh, tiếng nói thầm của một hán tử chợt trở nên rõ ràng: “Tối qua giăng co nghe thổi ống trúc tới nửa đêm, sáng nay lại bị lão hổ đánh thức, thật làm cho người ta không có cách nào sống!”

Lâm Xuân và Hoàng Nguyên: “...”

Đỗ Quyên nhất thời cười ngửa tới ngửa lui, hết buồn ngủ.

Lúc này, cha con Nhậm Tam Hòa cũng tiến vào.

Nhậm Tam Hòa hướng Lâm Xuân hỏi: “Cần sư phụ đưa người?”

Lâm Xuân vội cười làm lành nói: “Không dám phiền đến sư phụ. Đồ nhi đoán chừng sư phụ đã thức dậy, mới dám gọi.”

Nhậm Tam Hòa vuốt cằm nói: “Thật là khéo, sáng nay vi sư chuẩn bị ngủ thêm một lát, may mà người gọi, mới không ngủ trễ.”

Lâm Xuân nhất thời xấu hổ, không biết hắn nói thật hay giả.

Tiểu Viễn Minh không có chút oán khí nào. Náo nhiệt như vậy hắn rất thích, ngửa đầu nhỏ nói với Lâm Xuân: “Sư huynh, tiểu đệ chúc người thuận buồm xuôi gió, núi xanh còn đó, nước biếc vẫn xuôi dòng, sau này còn gặp lại!”

Cha hắn nạt nhỏ: “Lộn xộn cái gì!”

Mọi người đều cười ha hả.

Người tới càng nhiều, kẻ ban đầu buồn bực qua đi. Nói tới đều cảm thấy buồn cười, cũng không về đi ngủ, mỗi người đều hỏi thăm cha con Lâm Đại Đầu, quả thật là tới đưa tiền.

Cuối cùng, ngay cả Lâm thái gia cũng tới.

Hắn một câu cũng không mắng tôn tử, chỉ lôi kéo hắn dạn dò rất nhiều.

Hòe Hoa cũng theo người nhà vôi vàng đuổi tới.

Nàng nhìn bóng người lác lác đầy sân, mọi người hoặc cảm thán, hoặc cười mắng, nhưng bộ dáng lại không giống xảy ra đại sự nên kinh ngạc vạn phần. Chen vào đám người, thấy tỷ muội Đỗ Quyên đứng đang cùng vợ Đại Đầu nói chuyện, vôi đi tới hỏi: “Đại Đầu mợ, Đỗ Quyên, đây là có chuyện gì?”

Vợ Đại Đầu chột dạ xấu hổ, vôi nói: “Không có việc gì, không có việc gì!”

Hòe Hoa nghi ngờ nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên buông thông tay nói: “Hỏi Xuân Sinh đi!”

Hòe Hoa càng mê hoặc.

Nhưng Lâm Xuân đang cùng Hoàng Nguyên nói chuyện, nàng không tiện tới hỏi. Cũng không cần nàng hỏi, bên cạnh sớm có người tới trước nói cho kẻ đến sau, kẻ đến sau truy vấn người tới trước, một phen đối đáp, nàng hiểu trọn vẹn, nhất thời trong lòng chua xót.

Lúc này Lâm Đại Đầu lớn tiếng nói: “Đi thôi! Không đi nữa sẽ trễ.”

Vì thế, mọi người nói lời từ biệt, “Đi mạnh khỏe”, lại cái gì “Đi học cho giỏi” “Qua năm trở về, đừng nhớ nhà” vân vân, đậm tình ly biệt.

Bọn tiểu bối thấy tình hình như vậy, cười nghiêng ngả.

Đỗ Quyên và Phúc Sinh, Hạ Sinh, Đông Sinh, tiếp tục tiễn đưa hắn. Hoàng Ly cũng đi theo, xem như rèn luyện buổi sáng; còn hướng Hoàng Nguyên nói, trên đường về còn có thể tìm chút nấm tươi, làm canh cho ca ca uống.

Hoàng Nguyên dặn tỷ muội nàng cẩn thận.

Vì thế, Lâm Xuân oanh oanh liệt liệt lên đường, người tiễn đưa kéo dài không dứt.

Đỗ Quyên nói: “Ngươi thật là “Không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên nổi tiếng”!”

Mọi người cười to.

Tổng xuất gần hai mươi dặm, Lâm Xuân kêu bọn họ trở về.

Đỗ Quyên nhìn chăm chú vào hắn hỏi: “Chờ chúng ta đi, ngươi xác định sẽ không gào thét nữa?”

Lâm Xuân lập tức bật cười, đám người Thu Sinh cũng cười.

Lâm Xuân vỗ vỗ Như Gió, ý bảo nó cùng Đỗ Quyên đi, rồi hướng Đỗ Quyên nói: “Không gào! Ngay cả Như Gió cũng theo ngươi, còn gào cái gì.”Đưa quân ngàn dặm, cuối cùng cũng từ biệt.” đừng đưa!”

Nói thập phần thành khẩn.

Đỗ Quyên thở phì phò nói: “Sao không sớm nói lời này!”

Lâm Xuân lại cười rộ lên, nhìn nàng có chút ngượng ngùng, còn có chút nghịch ngợm.

Hòe Hoa ở bên cạnh thấy, bỗng nhiên cười đề nghị: “Đỗ Quyên, không bằng người đưa chúng ta đi ra ngoài, đến nhà ông ngoại người ở một đêm, ngày mai lại trở về.”

Nói xong nhìn về phía Lâm Xuân, có ý giật giây hẳn.

Lâm Đại Đầu và Lâm Xuân đồng thời lên tiếng. Lâm Đại Đầu nói: “Chủ ý này tốt!” Lâm Xuân vội la lên: “Không cần! Không cần đưa ra. Đỗ Quyên người mau trở về ngủ bù đi.”

Đỗ Quyên la lên: “Hòe Hoa, người cho là ta trâu bò hả? Muốn đưa cũng nên là bọn họ đưa một cô gái yếu đuối như ta mới đúng.”

Hòe Hoa ngượng ngùng cười, đối với Lâm Xuân le lưỡi.

Lâm Xuân chuyển hướng Phúc Sinh, Hạ Sinh nói lời từ biệt, lại dặn Đông Sinh: “Đừng tinh nghịch, cô giúp nương làm việc, cùng Hoàng gia đại ca học cho giỏi.” Đông Sinh liên tục đáp ứng.

Dứt lời, Lâm Xuân thúc giục bọn họ đi về, nhìn bọn họ khuất sau rừng cây, mới cùng đám người Lâm Đại Đầu tiếp tục lên đường.

Nói đám người Đỗ Quyên trở lại trong thôn, sắc trời sáng tỏ.

Sân nhà Hoàng gia yên tĩnh, chỉ có chút động tĩnh ở nhà bếp. Hai tỷ muội đi vào nhà chính, thấy Hoàng Nguyên đứng trước bàn, chuyên chú mài mực. Trên bàn trải một tờ giấy trắng to, phía trên dùng cái chặn giấy đè lại.

Mắt Hoàng Ly sáng lên, lớn tiếng hỏi: “Ca ca, người làm cái gì?”

Hoàng Nguyên nghe tiếng ngẩng đầu, thấy là các nàng, dừng tay mỉm cười hỏi nói: “Trở lại?” Lại đáp Hoàng Ly câu hỏi, “Ta cảm thấy có chút hưng trí, thừa dịp sáng sớm mắt mẽ, muốn vẽ một bức, lại viết mấy câu đối, trang trí trong nhà.”

Hoàng Ly mừng rỡ, nói: “Ta tới giúp người mài mực.”

Hoàng Nguyên nghiêng người tránh ra, cho nàng cầm thanh mực, dạy nàng dùng lực như thế nào, thêm nước ra sao. Dặn dò xong mới nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cười nhìn hẳn, chờ hẳn nói.

Nhưng hẳn không nói cũng không hỏi gì.

Đỗ Quyên đành hỏi trước: “Người đi qua gia gia chưa?”

Hoàng Nguyên gật đầu nói: “Đi. Gia gia nói cũng muốn câu đối, ta tiện dịp viết luôn. Người muốn vẽ tranh gì treo trong phòng?”

Đỗ Quyên vội nói: “Vẽ cảnh hùng đông, sương mù bao phủ khắp thôn Thanh Tuyền. Cảnh tranh này dùng mực nước thích hợp nhất. Còn có, chúng ta nơi này không có người biết sửa vá tranh, trực tiếp dán lên tường như vậy, bị phá hư thì phải làm thế nào?”

Hoàng Nguyên cười nói: “Ta biết sửa tranh. Người đi rửa mặt trước đi, sắp ăn cơm rồi. Đợi ăn xong, ta còn cần người hỗ trợ đó. Người nói vẽ cảnh bình minh, từ nay trở đi ta từ từ vẽ. Có thời gian, không vội!”

Có thời gian, không vội?

Đỗ Quyên giật mình, tỉnh ngộ lại: bọn họ đã ở chung, hết thầy đều từ từ đến, quả thật là “có thời gian, không vội.” Tâm tình của nàng chợt rục rở lên, cười nói với hắn, “Ta đi rửa mặt trước”. Xoay người liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng nàng, Hoàng Nguyên mỉm cười.

Đỗ Quyên rửa mặt xong, Hoàng Lão Thực gánh một gánh rau dại đã rửa sạch vè, đang nghỉ mệt ở trong viện. Phùng Thị cặp một bó lớn đậu tương trong nách, trên tay lại xách một bó lá khoai núi non, đặt dưới cây đào.

Thấy thế, Đỗ Quyên vội vàng từ phòng bếp mang ra một cái sàng to, cùng Lão Thực cha mở đám rau dại ra đặt lên sàng phơi nắng.

Vừa làm vừa hỏi: “Cha, việc ngoài ruộng còn nhiều ít?”

Hoàng Lão Thực đắc ý cười nói: “Còn hơn một mẫu chưa làm xong. Hôm nay làm một ngày thì xong rồi. Cũng không nhìn xem hôm qua có mấy tráng lao động, làm rất nhanh!”

Có con trai là việc tốt a!

Đỗ Quyên nhìn bộ dáng cha vui vẻ, cũng nhin cười không được.

Phơi xong rau dại, Hoàng Lão Thực thẳng lưng hỏi: “Nguyên Nhi đâu?”

Đỗ Quyên bĩu môi liếc về phía phòng, nói: “Vẽ tranh!”

Hoàng Lão Thực vừa nghe, vội vàng chạy vào phòng xem.

Trong phòng bếp, Phùng Thị rửa dọn xong, liền cùng Hoàng Tước Nhi thu xếp ăn điểm tâm. Bởi bàn lớn trong nhà chính bị Hoàng Nguyên chiếm dụng, nên đặt đồ ăn trên bàn vuông nhỏ trong phòng bếp, chung quanh là một vòng ghé nhỏ.

Phùng Thị đi nhà chính kêu nhi tử khuê nữ, “Nguyên Nhi, ăn cơm rồi vẽ tiếp.” Lại oán trách Hoàng Lão Thực, “Người đi theo nhìn cái gì? Người có thể xem hiểu sao?”

Hoàng Lão Thực ha hả cười láo lỉnh nói: “Mẹ nó, Nguyên Nhi vẽ tám lớn đó! Liền treo ở đây “hắn xoay người chỉ vào giữa vách tường.

Phùng Thị nghe xong đầy mặt tươi cười, cũng ngắm một cái, lại thúc nhi tử.

Hoàng Nguyên mới vẽ được một nửa, thấy mọi người đều chờ hẵn, vội đặt bút xuống đi ăn cơm.

Vội vàng ăn hai chén cháo ngô, hẵn vội vàng đi vẽ tiếp.

Sau bữa cơm, vợ chồng Phùng Thị như cũ đi ra ruộng, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi thu bát, xong ra dưới gốc cây đào bóc đậu, đi hái lá khoai, vừa khẽ giọng nói chuyện.

“Hôm nay còn có người tới báo danh sao?”

“Khăng định có. Thôn ta cũng không chỉ có bấy nhiêu trẻ.”

“Nhiều người như vậy, một mình đệ đệ làm sao xuể?”

“Tách ra dạy. Tỷ như, dạy bọn người này nhận vài chữ, rồi cho bọn hẵn luyện tập viết, sau đó sẽ đi dạy một đám khác. Bọn họ cần bỏ công phu ra học tập, viết chữ, không phải lúc nào cũng cần phu tử giảng.”

Khi nói chuyện, hai chị em nhanh nhẹn bóc xong đậu. Hoàng Tước Nhi ôm đám vỏ đậu, bước nhanh ra ngoài, để trước mặt trâu cho nó ăn. Nơi này, Đỗ Quyên từ phòng bếp lấy ra một tấm gỗ cũ và một con dao phay, bắt đầu băm đám rau dại khô.

Hoàng Nguyên đi ra phòng chính, đứng ở hành lang duỗi cánh tay.

Đỗ Quyên mừng rỡ hỏi: “Vẽ xong?”

Hoàng Nguyên nhảy xuống bậc thang, đi đến trước mặt nàng, cười nói: “Vẽ xong.”

Rồi ngồi xổm xuống, dùng tay nhặt mảnh rau dại, nghi ngờ hỏi: “Thái cái này làm cái gì? Phơi rau khô, hầm thịt ăn?”

Chương 273

Rảo Bức Tiến Lên Giai Cấp Địa Chủ

Đỗ Quyên nghe xong ngạc nhiên nhìn hấn, lập tức, vùi mặt vào hai đầu gối buồn bực cười.

Hoàng Nguyên bị nàng cười mà không hiểu vì sao, trực giác nói là có gì không đúng.

Hoàng Tước Nhi đi tới nói: “Cho heo ăn.”

Nói xong, buông mi không đành lòng nhìn khuôn mặt xấu hổ của đệ đệ.

Hoàng Nguyên thất thanh nói: “Cho heo ăn? Cẩn thận như vậy, sao giống như cho người ăn vậy?”

Hấn thấy đám rau dại được rửa sạch sẽ, phơi khô ráo, Đỗ Quyên băm thành nhỏ vụn, cắt xong cũng không để rơi rớt, mà được đựng trong một cái thùng gỗ, cho nên khẳng định là cho người ăn, không nghĩ tới là cho heo.

Đỗ Quyên khó khăn lắm mới ngưng cười, đối với hấn nói: “Người nói hầm thịt ăn cũng không sai, nuôi heo lớn mới có thịt, có thịt, hầm với cái gì đều không quan trọng. Rau này gọi là “Rau sam”, có thể ăn, phơi khô hầm thịt thật sự rất ngon.”

Hoàng Nguyên buồn bực nhìn nàng, chợt thấy mình thực thiên cận.

Ngẫm nghĩ lại không cam lòng hỏi: “Cho heo ăn cần gì phải cẩn thận như vậy chứ?”

Đỗ Quyên nói, các lão nhân nói heo ăn rau cỏ có sương sớm dễ bị tiêu chảy, cho nên lúc nàng cho heo ăn rất để ý: mỗi lần đều đem rau dại rửa, lại hong khô, sau đó băm, trộn với cám bắp ngô mới cho heo ăn. Cũng là phòng ngừa heo sinh bệnh. Nông gia nhà nghèo, chết một đầu heo là không còn gì để ăn tết.

“Cho heo ăn như vậy thật sự rất tốt, heo của chúng ta rất ít nhiễm bệnh, lớn lên cũng béo.”

Hoàng Tước Nhi ở một bên tự hào bổ sung.

Hoàng Nguyên đau lòng chị em gái của mình qua ngày quá gian khổ, không tự giác muốn hỗ trợ, dùng đôi tay trần hốt đám rau dại Đỗ Quyên cắt xong vào thùng gỗ.

Hoàng Tước Nhi vội cản lại, sợ hấn dơ tay.

Đỗ Quyên nghe xong nhấp miệng cười, cũng không cản lại.

Hoàng Nguyên thấy nàng cười ý vị không rõ, sớm đỏ mặt.

Hắn không biết là Đỗ Quyên không cười nhạo hắn, mà là cảm thán: Kiếp trước, nàng là người thành phố, không hề biết làm việc nhà nông, ngay cả cơm cũng do Lý Đôn nấu cho nàng ăn. Kiếp này, “Lý Đôn” này lại không biết làm gì cả, nàng phải hầu hạ hắn, thật là thế sự vô thường, vận mệnh thay đổi liên tục!

Đang nghĩ ngợi, hai đứa nhỏ từ bên ngoài chạy vào.

“Đỗ Quyên tử tử, báo danh!”

Nhậm Viễn Thanh mềm mại nhu mì nói rồi nhào về hướng nàng.

Nhậm Viễn Minh hô to: “Biểu ca”. Tiến lên ôm cổ Hoàng Nguyên.

Đỗ Quyên và Hoàng Nguyên ngược mắt lên nhìn, quả nhiên có một hán tử và vợ dắt 2 đứa nhỏ tới, thấy Hoàng Nguyên khom lưng kêu: “Hoàng tiểu phu tử khoẻ”.

Hoàng Nguyên vội kêu “Hoàng Ly”, rồi lấy ghế, tiếp đón bọn họ ngồi.

Hai vợ chồng kia câu nệ bất an, tự ti hổ thẹn, cũng không ngồi xuống, nôn nóng đi theo phía sau Hoàng Nguyên. Không đợi hắn hỏi đã cướp lời hắn kể ra, nói nhà hắn nghèo, cũng không có tay nghề. Thứ nhà hắn có, Hoàng gia cũng có; thứ nhà hắn không có, Hoàng gia có, cho nên không biết lấy cái gì giao phí nhập học và sách vở.

Hoàng Nguyên vội cười nói: “VẬY cũng không khó, thỉnh đại thúc giúp nhà ta.....”

Du đại thúc không đợi hắn nói xong, mãnh mẽ cắt đứt lời hắn, lớn tiếng nói: “Đi, ta đi! Mới vừa đi tới ruộng nhà ngươi. Ai! Đi trễ, ngoài ruộng đã có bốn năm người làm việc. Cha ngươi nói người đủ rồi, không cần hỗ trợ.”

Về mặt hắn vô cùng hối hận, phảng phất mất đi một cơ hội tốt bằng trời.

Hoàng Nguyên vội hỏi: “VẬY bó củi.....”

Du tím lại cướp lời nói: “Năm xưa cha hắn ngã gãy chân, không thể lên núi chặt cây.”

Hoàng Nguyên liền an ủi bọn họ: “Đừng nóng vội”, vừa nhíu mày cố nhớ nhà còn cần cái gì, vừa bảo bọn họ hai vợ chồng ngồi xuống nói chuyện.

Du đại thúc và vợ liền thấp thỏm mà ngồi. Hai tiểu tử đứng ở một bên.

Người ta thấy tiểu phu tử nửa ngày cũng không có chủ ý gì, hắn lại gấp gáp, nhin không được cười làm lạnh nói: “Không bằng chờ lúc thu thóc, ta đưa hai gánh gạo tới.”

Hoàng gia chỉ có tám phần ruộng nước, gạo nhất định thiếu.

Hoàng Nguyên lại do dự: Hẳn đối với tình hình thôn Thanh Tuyền có hiểu biết nhất định, biết nhà này nếu đưa hai gánh gạo cho nhà mình, chính bọn họ cũng chỉ có thể cả năm đều ăn lương thực phụ, vậy thì tựa hồ quá vô tình.

Đỗ Quyên thấy hẳn khó xử, muôn nhắc nhở lại nhịn xuống, xem hẳn quyết định như thế nào, nên làm nhẹ lại động tác bằm đồ ăn, chỉ thái nhỏ, khẽ kéo, vừa nghiêng tai lắng nghe.

Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly cũng đều nhìn Hoàng Nguyên, bộ dáng ra vẻ đều do hẳn làm chủ.

Tâm tư Hoàng Nguyên liền chuyển, ánh mắt dừng ở Đỗ Quyên đang thái rau heo, chợt có một kế, liền nói: “Đại thúc, vãn bối cũng không thể muốn gạo của các người. Gạo cho chúng ta, các người ăn cái gì? Ta có một chủ ý: Không bằng người giúp nhà ta đốn củi đi. Mặc kệ khi nào, nhà này luôn cần củi lửa. Chỉ là tỷ muội nhà ta đều là nữ nhi mảnh mai, đốn củi quá có sức.....”

Đỗ Quyên nghe được mặt đều đỏ, nghĩ thầm người thật đem chúng ta như thiên kim?

Nhưng cảm giác được người coi trọng che chở thật sự tốt, thế nên Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly đều hạnh phúc thẹn thùng cười, thật sự có vài phần mảnh mai.

Dư đại thúc mừng rỡ nói: “Vậy cũng được?” Hoàng Nguyên khẳng định gật đầu nói: “Đương nhiên được! Vốn dĩ không thu đại thúc cũng không có gì, nhưng người trong thôn nhiều, nếu không theo quy củ, khó làm cho người tin phục, nói không chừng đại thúc và thím còn phải nghe người nhàn thoại, chúng ta cũng không thể kể thu người không, đành phải như vậy.”

Dư thím kích động nói: “Chủ ý này tốt! Củi lửa nhà người chúng ta bao. Hoàng tiểu phu tử thương tiếc chúng ta như vậy, chút chuyện này mà không làm, người ta còn không mắng chúng ta không biết tốt xấu. Chỉ là phải như nhau: Nhà người khác mỗi tháng đều giao hai mươi văn, nhà ta liền đốn củi, củi lửa không đáng tiền, các người một năm lại không dùng bao nhiêu củi lửa, chúng ta quá chiếm tiện nghi, người ta vẫn nói nhàn thoại.”

Chồng nàng cũng tỏ vẻ việc này quá nhẹ nhàng, sợ người không phục.

Hoàng Nguyên vốn là đau lòng tỷ muội, thử thăm dò hành sự. Thấy bọn họ vui, trong lòng hẳn liền có gan quyết định, vì thế lại nói: “Cũng không có gì. Ta lại có chủ ý khác: thân mình đại thúc không tốt, việc đốn củi đơn giản này cũng đừng làm, giao cho người khác làm đi, các người giúp nhà ta làm việc khác.”

Mặt hai vợ chồng Dư đại thúc tức khắc hiện lên vẻ hồi hộp, rất sợ hẳn đưa ra việc khó, mình không thể hoàn thành, chi bằng đốn củi.

Hoàng Nguyên cười, giơ tay ý bảo hẳn tạm thời đừng nóng nảy, rồi chỉ về hướng Đỗ Quyên đang thái rau heo nói: “Nhìn đi, nhà ta nuôi hai đầu heo, tỷ tỷ của ta mỗi ngày đều phải xử lý cơm heo. Ta thấy hai tiểu tử nhà ngươi thực ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ an bài bọn họ đọc sách, mỗi ngày sớm hay muộn hỗ trợ đào một gánh rau dại mang về nuôi heo. Như thế nào?”

Dư đại thúc nghe được càng mừng, chuyện này càng dễ dàng hơn đón củi.

“Ai nha, chuyện đơn giản như vậy

“Nhưng đừng cảm thấy đơn giản. Làm một ngày thì dễ, nhưng kiên trì mỗi ngày sẽ khó. Vãn bối an bài như vậy, làm cho bọn họ dùng đôi tay của chính mình kiếm chi phí học hành, thứ nhất là làm cho bọn họ vì phụ mẫu phân ưu, thứ hai là vì tôi luyện tâm tính bọn họ, tam là làm bọn họ ghi nhớ: học sinh nhà nghèo nếu muốn nổi bật, phải ra sức cực khổ nhiều hơn người khác. Lúc ta còn trẻ, cũng từng ở phủ thành bày bán tranh ở vỉa hè đó!”

Lời nói này, đại khái Dư đại thúc nghe hiểu ý, đôi mắt liền đỏ, đẩy hai đứa con tới dập đầu Hoàng Nguyên.

Hai đứa bé cũng hiểu chuyện, lập tức hướng Hoàng Nguyên quỳ xuống.

Hoàng Nguyên thân nhiên để bọn họ thi lễ, lại dặn dò bọn họ một phen, cũng để cho Đỗ Quyên chỉ điểm bọn họ làm như thế nào.

Đỗ Quyên nghe đến choáng váng, lúc này mới tỉnh thần, vội nói tuy là rau dại, lại do nhà nàng cố ý trồng ở hai đầu bờ ruộng, chân núi, sườn núi, cho nên.....

Chờ cả nhà Dư đại thúc cảm thấy mỹ mãn rồi đi xong, Đỗ Quyên nhìn Hoàng Nguyên còn có chút sững sờ. Nàng cảm thấy, hiện giờ Hoàng gia đang ráo bước tiến vào giai cấp địa chủ, sắp thoát ly giới lao khổ đại chúng. Sau này có phải nàng không cần làm việc hay không?

“An bài như vậy được không?”

Hoàng Nguyên cười hỏi nàng.

Đỗ Quyên nói: “Tốt thì tốt, chỉ là ngươi nói ta quá ngưng ngừng: Tỷ muội của ngươi dù không phải như lang sói, nhưng không dính dáng gì đến “mảnh mai”, đón củi càng là dễ, đâu ra cố hết sức?”

Hoàng Ly cùng Hoàng Tước Nhi nghe xong đồng loạt che miệng cười.

Hoàng Nguyên nói: “Ngươi nói làm trong lòng ta càng thẹn.”

Nhân tiện hỏi các nàng, còn có chuyện gì có thể để cho người ta làm.

Hoàng Tước Nhi nói: “Còn có chuyện gì? Cơm phải do chính chúng ta ăn.”

Đỗ Quyên cũng cười rộ lên, nói: “Cứ như vậy thì cần phải mua nha đầu tới hầu hạ. Nói thật ra, tuy rằng là hưởng phúc, chỉ là trong nhà có nhiều người ra vào, ta còn không quen đâu. Chúng ta người một nhà quen tự tại.”

Hoàng Ly mạnh mẽ gạt đầu nói: “Đúng, làm cao quá thì không được!”

Hoàng Nguyên cười nói: “Ta dĩ nhiên biết tâm ý của các ngươi.”

Lúc này bên ngoài lại có người kêu, Hoàng Nguyên vội cùng tỷ muội chào hỏi, rồi cùng Nhậm Viễn Minh đi tư thực. Hoàng Ly ở phía sau nũng nịu dặn dò: “Ca, buổi trưa về sớm chút ăn cơm!”

Hoàng Nguyên quay đầu đáp ứng, cười phất tay với các nàng, còn thêm một câu: “Ta muốn ăn củ sen xào giòn!” Hoàng Ly nhận lời: “Ai!”

Đỗ Quyên híp mắt cười nhìn bọn họ, thiếu chút nữa cắt trúng tay.

Hôm nay lại thu hơn mười học sinh, so với hôm qua thoải mái hơn. Hai vợ chồng Hoàng Lão Thực ở dưới ruộng làm việc. Vì có người hỗ trợ, buổi chiều cũng sớm kết thúc công việc. Còn tỷ muội Đỗ Quyên thu thập việc nhà vô cùng thuần thục, nấu cơm chiều xong, lại dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, chuyển bàn nhỏ ra, làm sạch giường trúc, cũng chuẩn bị trái cây để cả nhà hóng mát.

Một vòng hàng rào không giấu được sự sung sướng của nông gia. Tiếng cười giòn giã vượt qua tường tràn ra ngoài.

Hoàng Nguyên trở về, còn ở ngoài cửa, nghe thấy tiếng cười kia liền cảm thấy thần thanh khí爽. Khi vào sân, lại thấy bọn tỷ muội như hồ điệp nhẹ nhàng qua lại trong sân, trong lòng càng tràn ngập đủ loại tư vị: hạnh phúc, yên tĩnh, nhàn nhã và an nhạ tự tại.

Hoàng Ly và Tiểu Thuận thấy hẳn về, lập tức chạy qua.

Hoàng Nguyên hưng trí, thừa dịp trước khi ăn cơm, ở trong sân dạy đệ muội đọc thi văn, giảng giải chuyện lý thú trong văn đàn.

Sau bữa cơm, huynh đệ tỷ muội hẳn hóng mát nói giỡn. Hoàng Nguyên lại dạy Hoàng Ly đánh đàn.

Đỗ Quyên ngồi trên giường trúc, dựa vào Hoàng Tước Nhi, nhàn nhã phe phẩy quạt lông. Nhìn cảnh tượng ấm áp trước mắt, nàng nhịn không được trêu ghẹo nói: “Hoàng Ly, ngươi đàn không khác gì Tiểu Bảo ca ca của gã. Ngươi mệt mỏi thì không sao, chỉ có chúng ta cần phải chịu đựng một thời gian...”

Hoàng Tiểu Bảo cười ha ha.

Hoàng Ly nghe xong mặt không phục.

Đêm lặng sao thưa, tiếng cười ngừng lại. Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên bàn về kinh sử văn chương, những huynh đệ tỷ muội khác đều ở bên nghe. Tiểu Thuận nghe say mê không muốn đi...

Hết thầy an bài thỏa đáng, tư thực quyết định mừng một tháng bảy khai giảng.

Buổi sáng hôm đó, một đám thân thích từ Cây Lê Câu tới.

Chương 274

Thương Tâm

Trong sân Hoàng gia để đầy quang gánh, giỏ đan. Đây đều là thân thích Cây Lê Câu mang đến đưa lễ Hoàng gia.

Trong nhà chính Hoàng gia, người ngồi kín hết.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng bị gọi trở về, là Hoàng đại nương cho gọi. Hai con trai, 2 con dâu, 2 cháu trai lớn, đều ở đây, bởi vì việc này rất trọng yếu, bà không thể tự chủ trương.

Tỷ muội Đỗ Quyên dâng trà xong, liền đi phòng bếp thu xếp trưa cơm.

Phùng Thị đứng dậy cười nói: “Ta đi hỗ trợ nấu cơm.”

Hoàng đại nương trừng mắt kêu lại, “Vợ Lão Đại, ngươi đừng đi! Ba chị em Tước Nhi nấu cơm còn chưa đủ sao? Ngươi đi theo ngồi với đại mợ các nàng.”

Phùng Thị đành phải ngồi xuống, “Nương đã nói vậy thì ta không đi.”

Hoàng Nguyên nhìn lướt qua nãi nãi và nương, cười nhạt không lên tiếng.

Hoàng lão cha mời đám người anh vợ ngồi xuống xong xuôi, mới giới thiệu Hoàng Nguyên với mọi người. Ai cũng khen đứa cháu trai mới của Hoàng gia không dứt miệng, đều nói Hoàng Lão Thực có phúc khí.

Hàn huyên xong, đại cữu gia tràn đầy cảm kích nói với Hoàng lão cha và Hoàng Nguyên: “May mà cô gia phúc khí lớn, mất cháu trai lại tìm trở về. Nay ngay cả chúng ta là thân thích cũng được thơm lây, có thể đưa con cháu đến đọc sách. Người Cây Lê Câu miễn bàn rất hâm mộ, đều nói Phương gia lão cô nãi nãi biết lo cho nhà mẹ đẻ.”

Hắn lại không hỏi một tiếng, trước cảm tạ rồi trực tiếp để Hoàng gia thu nhận đám con cháu đến đọc sách.

Hoàng lão cha nghe xong trong lòng thùng một tiếng, bất động thanh sắc liếc về phía Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên ôm quyền cười nói với Phương cữu gia: “Cữu gia gia đừng nói lời khách khí này, là thân thích chiếu cố là hẳn nên. Lại nói, còn không phải là nhà mẹ đẻ của nãi nãi!”

Mọi người nghe được mừng rỡ, Hoàng đại nương đầy mặt vinh quang.

Nhưng mà, Hoàng Nguyên nhìn lướt qua một đám con nít đang ngồi dưới đất, thân thiết hỏi: “Tìm được chỗ ở chưa?”

Có chừng mười đứa nhỏ: Phương gia sáu đứa, nhà thím hai có 2 đứa, Đại Nữ tử tử tử có 2 cậu em chồng. Toàn bộ nhét vào Hoàng gia?

Hắn không khỏi một lần nữa cân nhắc lại tính thuần phác của nông dân, bao gồm trường bối của hắn.

Hắn quả thực không thể lý giải ý nghĩ của bọn họ.

Nhất thời tươi cười của Phương đại cữu gia và tiểu cữu gia cứng lại.

Tim những người khác cũng treo lên, như muốn ngưng đập.

Mọi người nhất trí đưa mắt nhắm ngay Hoàng đại nương, tìm kiếm sự chống đỡ.

Hoàng đại nương hoảng hốt, vừa định nói chuyện, đã nghe Hoàng Nguyên cười nói: “Hôm kia nãi nãi đã nói với ta việc này. Ta và tiểu thúc còn thương lượng nữa, nói dù khó cũng không thể mặc kệ thân thích, cho nên chúng ta dành ra một gian phòng cho 2 biểu đệ ở, ăn cũng tại nhà. Nhà ta thật khôn quăn, một gian phòng cũng không lấy ra được. Tỷ tỷ các nàng, ba người ở một phòng. Nhưng ta thấy nhiều biểu đệ tới như vậy, đều đến tìm nơi ở trọ sao?”

Trong lúc Hoàng Nguyên nói, Hoàng lão Nhị không tự chủ cười làm lành gật đầu. Kỳ thật hắn hoàn toàn không biết ý của Hoàng Nguyên, cho nên sau khi nghe xong liền ngậm ngẫn cả người.

Hai cụ Hoàng gia cũng giống như vậy, ngay cả Phùng Thị cũng không ngờ tới con trai lại nói như vậy.

Đại cữu gia nhất thời khó có thể nói tiếp, mặt nhăn nhó.

Bọn họ không phải người ngu, sao không biết có chút quá phận!

Chỉ là trai gái đông đảo, không nhượng bộ nhau, hắn cũng không biết điều đình việc này thế nào. Lại nói, Hoàng đại nương chính miệng đáp ứng, bọn họ còn không mau nhờ vả.

Tiểu cữu gia mắt ba ba nhìn tỷ tỷ (Hoàng đại nương), vẻ mặt đưa đám nói: “Thôn Thanh Tuyên chúng ta chỉ có mỗi một Hoàng gia, tìm đâu ra chỗ ở khác? Tỷ tỷ...”

Hoàng Nguyên lại giành nói trước Hoàng đại nương: “Việc này chúng ta cũng đều biết. Ai! Thật làm người khó xử! Cháu trai trước đây lưu lạc bên ngoài, đối với cha mẹ ông bà một ngày hiếu tâm chưa trọn, lòng tràn đầy kính hãi. Lần này trở về, chính là muốn phụng dưỡng gia gia nãi nãi và cha mẹ, vừa hăng hái đọc sách, sau này kiếm công danh làm rạng rỡ tổ tông! Nhưng là, ta thấy trong nhà khôn cùng như vậy nên ăn ngủ không an, trong lòng cảm thấy: vạn vạn lần không thể để cho cha mẹ nuôi, bắt đắc dĩ mới làm tư thực.

Không nói là có thể hiếu kính trưởng bối, chỉ cầu có thể làm cho trưởng bối bớt lo. Nay đối với các biểu đệ quả thực bất tòng tâm! Đây không phải là chuyện một ngày hai ngày, cũng không phải một hai người. Nhiều người như vậy, nếu đều ở tại Hoàng gia, chúng ta quả thực lo không xuê. Nếu làm tu thực, chẳng những không thể hiếu kính trưởng bối, ngược lại còn tăng thêm một nhọc cho trưởng bối, cháu trai chẳng phải là càng đáng chết? Vậy không bằng không làm nữa! Cữu gia gia nói có đúng hay không?”

Lời nói này có tình có lý, làm người khó có thể phản bác.

Đại cữu gia và tiểu cữu gia liên tục gật đầu, cười còn khó coi hơn khóc.

Nói ngàn vạn đạo lý, không ai vì thân thích mà phủ nhận hiếu tâm của cháu trai. Người ta cũng cần phải sống!

Hoàng lão cha không thể vì thân thích trọng nghĩa, lòng tràn đầy xấu hổ, cúi đầu không nói.

Hoàng đại nương đối mặt thân thích, càng như tội phạm.

Đại cữu nữ nãi, tiểu cữu nữ nãi cứng người một lúc, liền thâm tình gọi: “Cô nãi nãi”, sau đó người một lời, ta một lời, nói các nàng không phải là hạng người mặt dày, sao có thể không thông cảm nỗi khó xử của cô nãi nãi, cũng hiếu được để con cháu ở Hoàng gia là thêm phiền toái, nhưng là đám trẻ đó đều là mầm tốt, quả thực không đành lòng hoang phế bọn họ, không dựa vào cô nãi nãi, còn có thể trông cậy vào ai đây!

Hoàng đại nương nghe được tâm nóng lên, mới chịu mở miệng nói với Hoàng Nguyên. Hắn nhìn nhìn đám nhỏ trên đất, đối với đại cữu gia nói: “Cữu gia gia, đọc sách cũng phải nói đến thiên phú. Như Tiểu Bảo ca ca ta, hẳn biết mình không có thiên tư đọc sách, ta muốn dạy hắn, hắn còn chưa chịu đến, nói muốn làm việc cho nhà mình”. Hoàng Tiểu Bảo vội vàng gật đầu: “Cữu gia gia, cữu nữ nãi không ngại thì chọn ra 2 đứa thông minh thích đọc sách lưu lại.”

Đều nói tới tận đây, 2 cữu gia gia còn có thể không rõ?

Bọn họ liếc nhau, gật đầu, thở dài, cảm thấy cũng chỉ có thể như vậy.

Lập tức, bọn họ xúm lại thương nghị.

Hoàng Nguyên cũng cùng Hoàng Tiểu Bảo trao đổi ánh mắt, thầm nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng tình hình kế tiếp lại vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ, chứng minh bọn họ tuổi trẻ kiến thức nông cạn cỡ nào, chẳng sợ Hoàng Nguyên tự cho là biết nhiều chữ hiếu được đạo lý lớn, lại không làm nên chuyện gì.

Trước hết nói Phương gia. Đám nhỏ đến đây không phải là một nhà, phân ra là năm sáu biểu thúc. Đại cữu gia mới vừa nói Cường Nhi thông minh, tiểu cữu gia liền nói tiếp Nhị Oa thông minh, sau đó đám người đại cữu nữ nãi sôi

nổi mở miệng, kẻ thì nói Thiết Chùy có thể nói chuyện biết tính toán, cái kia nói Đồng Chùy có tư chất làm quan... Nói tới nói lui, rốt cuộc một đũa cũng không thể bỏ!

Đám phụ nữ liền khóc kể với Hoàng đại nương, ngụ ý, nếu là bỏ ra bất kỳ một đũa nào, đều là ném đi một tú tài, cử nhân, có lẽ tương lai sẽ là Trạng Nguyên, đều sẽ làm cho một nhân tài chết non.

Trong lúc nhất thời ai cũng gọi: “Cô nãi nãi “, Hoàng Nguyên nghe xong trợn mắt há hốc mồm.

Đại cữu nãi nãi thành thật nói với Hoàng đại nương: “Chúng ta cũng hiểu được cô nãi nãi khó khăn, chúng ta cũng không nghĩ là ăn ở không trả tiền. Không phải là đây sao, chúng ta đều thương lượng xong: phí dụng lương thực một năm, đều tính toán đủ hết!”

Tiểu cữu nãi nãi vội vàng tiếp lời: “Đúng vậy! Chúng ta làm sao có thể để cô nãi nãi lo lắng không công chứ? Thân thích cũng không thể làm như vậy! Lương thực không nói, thịt đồ ăn, chỉ cần chúng ta nhà có đều muốn hiểu kính cô nãi nãi! Bằng không để cô nãi nãi bồi, ai thường nôi chứ?”

Nói xong chuyển hướng con cháu, “Các người trăm ngàn lần phải nhớ rõ cô nãi nãi tốt.”

Mọi người hỗn loạn đáp ứng, thập phần kính cẩn.

Hoàng đại nương nghe xong lòng đầy sung sướng, vẻ mặt đầy vinh quang, lại không đành lòng; lại nhìn thấy trong viện mấy gánh gì đó; hơn nữa mọi người trái một tiếng “Cô nãi nãi “, phải một tiếng “Cô nãi nãi “, gọi đến hôn mê, liền bật thốt lên: “Đều ở lại đi. Trước chen chúc chật chội, qua mấy ngày nữa nhà lão Đại muốn xây nhà là có thể qua ở.”

Nói xong chợt thấy không đúng, nhưng là nước đổ khó hốt lại.

Phương gia hoan hô ca tụng, khen lão cô nãi nãi như Bồ Tát vậy.

Hoàng đại nương không dám nhìn về hướng cháu trai, lại đối Phùng Thị nói: “Lão Đại gia, vài ngày nay người ta đưa kia rất nhiều vật liệu gỗ đến, muốn cái bao nhiêu phòng mà không được? Người chỉ nói một lời, người hỗ trợ xếp thành đội!”

Mọi người vội vàng nói: “Chúng ta đều đến hỗ trợ!”

Thân thích hòa theo đúng lúc, làm cho dửng khí Hoàng đại nương càng mãnh liệt, lại nói với Phùng Thị: “Các thân thích coi trọng như vậy, có mặt mũi biết bao nhiêu! Lại nói, đều không phải người ngoài, đây chính là cậu người! Mẹ ruột cữu!”

Phùng Thị cười làm lạnh nói: “Nương nói rất đúng. Thân thích chiếu ứng là hẳn nên.”

Lời vừa nói ra, Hoàng lão cha thở dài ra một hơi, lần đầu tiên xem con dâu cả thuận mắt.

Hoàng đại nương càng mừng rỡ, thế này mới dám nhìn về phía cháu trai.

Ngoài ý liệu, Hoàng Nguyên không có phản ứng gì, chỉ mỉm cười, hỏi: “Nãi nãi an bài như vậy, cháu trai không phản đối. Nhưng là, trước mắt ở như thế nào? Trời nóng bức, không thể lập tức xây phòng ở. Người trong thôn tôn trọng chúng ta, chúng ta cũng không thể sai sử quá mức.”

Hoàng đại nương nhất thời phân chân không thôi, nói: “Việc này dễ thôi thực. Bên lão Đại cho bốn người ở trước. Lão Đại, người cùng vợ người ngủ ở góc xép, đem phòng cho cháu người ở. Bọn họ nhỏ, bò lên góc xép không an toàn...”

Hoàng Nguyên hít sâu một hơi nói: “Vẫn nên để cháu trai ngủ góc xép đi.”

Hoàng đại nương và Hoàng lão cha trầm miệng một lời nói không được.

Hoàng Nguyên bỗng nhiên cất cao giọng, gằn từng chữ: “Nếu để cho cha mẹ ngủ góc xép, cháu trai chết không có chỗ chôn!”

Mọi người đều bị thần tình trang nghiêm kiên quyết của hắn làm rung động, trong phòng lặng ngắt như tờ.

Hoàng Nguyên đối với Hoàng lão cha nói: “Gia gia, việc này nãi nãi không biết nhưng gia gia biết. Cháu trai là người đọc sách, ý tứ chính là một chữ “Hiếu”! Ngày đó bởi vì ngộ nghịch gia gia, đã bị ngụ sử đại nhân cất bỏ công danh tú tài. Hôm nay nếu để cho cha mẹ ngủ ở góc xép, còn mình lại an hưởng tôn phúc, sau này đừng nói làm quan, có thể chấp thuận cháu trai đến dự thi hay không đều khó nói. Nãi nãi trân trọng vẫn bồi tâm là tốt, chỉ là trong thiên hạ không có đạo lý này!”

Hoàng lão cha nghe xong run sợ, quát bà già: “Người nói bậy cái gì?”

Hắn không thích con dâu cả, hiện tại cũng sẽ không lên mặt với nàng. Hắn ở phủ thành nghe nói, con dâu cả hôm nay là “mẫu bằng tử quý”, không thể không đếm xỉa tới nàng; còn có chính là cháu trai nói chữ “hiếu”, thật là đáng sợ!

Lão già đột nhiên trở mặt, cháu trai còn nói đến nghiêm trọng như thế, Hoàng đại nương không khỏi có chút hoảng hốt, vội vàng nói: “Không ngủ thì không ngủ. Để cho tỷ tỷ người...”

Hoàng Nguyên phẫn nộ rồi, lần nữa cắt đứt lời của nàng nói: “Hoàng gia ta tuy không phải là thư hương đại gia, nhưng cháu trai tốt xấu cũng đọc vài cuốn sách. Đọc sách phải hiểu lẽ! Tỷ muội của ta không coi là kim tôn ngọc quý thiên kim tiểu thư, nhưng không thể làm người mỗi ngày phải quyết mông leo lên leo xuống, tổn khuê dự không nói, tôn nhi tương lai ra ngoài sẽ bị người nhạo báng! Nãi nãi đừng nên quan tâm nữa, để cháu trai ngủ góc xép

đi. Cháu trai đã lớn, là nam tử hán định thiên lập địa, nên ăn chút khổ. Khi tỷ còn nhỏ, không phải mới mấy tuổi đã ăn khổ? Tiểu Bảo ca ca cũng giống như vậy, tuy nói Tiểu Thuận biết vài chữ, cũng vừa thả trâu vừa học tập. Trẻ con Hoàng gia chúng ta đều có thể chịu khổ!”

Hoàng lão cha nhìn vẻ mặt lấm liệt của cháu trai, biết hẳn nổi giận!

Bọn họ đã làm tổn thương tâm người cháu này!

Chương 275

Bất Đắc Dĩ

Ông quát Hoàng đại nương: “Ngủ gác xếp thì làm sao? Con nít tay chân mau lẹ, leo cây còn nhanh, bò gác xếp thì làm sao? Nếu chút khổ cực đó mà làm không được, còn đọc sách cái gì? Cho bọn hần ngủ gác xếp! Đại cữu hần, người nói đúng hay không?”

Nhà Đại cữu lấp bắp nói: “Đúng, nên để bọn hần chịu khổ!”

Mọi người đều vội vàng phụ họa, kiên quyết không cho Hoàng Nguyên ngủ gác xếp.

Hoàng đại nương sợ tới mức khúm núm, không dám lên tiếng nữa.

Trong lòng Hoàng lão cha nặng nề như đeo khối chì, trước đó đối với thân thích áy náy, bỗng nhiên biến thành áy náy với con dâu, cảm giác này làm hần không dễ chịu.

Cũng thật lạ, chuyện hôm nay, từ con trưởng đến con dâu cả, rồi đến cháu trai cháu gái, đều không có ai trái ý hai cụ, đều lấy lời nói hai cụ làm trọng, nhưng trong lòng hần lại cảm thấy hoảng loạn, đặc biệt không dám đối mặt Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên lại như không có chuyện gì, liếc mắt quan sát những đứa trẻ kia, chỉ ra bốn năm đứa, đều là Phương gia nói: “Cho mấy đứa này ở nhà ta đi. Bọn họ nhỏ, vừa lúc để nhị tỷ và Hoàng Ly trông nom. Nhưng đứa khác lớn đều hiểu chuyện, ăn mặc đều có thể tự lo, ở bên nhà cũ sẽ không làm cho nãi nãi bận tâm mệt nhọc, thêm nữa mấy đứa khác là thân thích nhà nhị thẩm, ở bên kia cũng thân cận. Trời sắp lạnh rồi, bên này xây nhà xong sẽ xem cho ai tới ở thêm.”

Hoàng đại nương thấy hần như cũ hiểu thuận vì mình tính toán, mừng đến không khép miệng.

Các thân thích cũng mừng rỡ, đều không ngừng bận rộn đáp ứng, vạn lần không nghĩ thuận lợi như vậy.

Phượng Cô và Hoàng lão Nhị tâm như dầu sôi, không ngờ tới kết quả này.

Lúc trước, bọn họ căn bản không dám đáp ứng nhà mẹ đẻ Phượng Cô và nhà chồng Đại Nữu cho con cháu đến đọc sách, nhưng bọn hần theo đại cữu Phương gia tới cửa. Rõ ràng chính là so bì: nếu không nhận thì sẽ không nhận một ai; nếu nhận con Phương gia, vậy thì con bọn họ cũng không thể không nhận.

Phượng Cô nhìn Hoàng Nguyên suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được, không rõ sao hấn đáp ứng việc này. Còn có Đỗ Quyên và Hoàng Ly từ trước đến giờ không muốn chịu thiệt, hôm nay sao lại không ra mặt? Còn có thái độ Phùng Thị, đích thực quá kính cần nghe theo, quá làm cho nàng ngoài ý muốn...

Ngẫm lại cuộc sống về sau, trong lòng nàng nặng nề.

Việc này định xong, các thân thích nói chuyện thân cận lên rất nhiều.

Hoàng đại nương bởi vì cháu trai lúc trước không đáp ứng việc này, để tránh cho lòng hấn không thoải mái, muốn bày tỏ ưu việt, giúp nhà mẹ đẻ ra mặt, liền tự hào chỉ vào những gánh nặng trong viện nói: “Nguyên Nhi, mấy thứ này đều là cứu gia gia người gánh đến, nói không thể để nhà người chịu thiệt...”

Đại cứu nữ nữ lập tức cười nói: “Chỉ là chút gạo nếp, mè, đậu đỏ. Điều không phải là vật đáng tiền, chỉ sợ cháu trai không vừa mắt.”

Tiểu cứu nữ nữ cũng không cam tâm lép vế, nói tiếp: “Đúng, đúng! Chúng ta cũng vậy, đều không bao nhiêu tiền. Lão nhị nhà ta còn cầm một nhánh nhân sâm đến cho đại cô hấn tẩm bổ, chính là nhỏ chút nhưng tốt xấu gì cũng là nhân sâm...”

Nhất thời, mỗi người đều đem thứ mình mang liệt kê một lần.

Hoàng Nguyên mỉm cười cảm tạ, rồi nói: “Những thứ này đều cho gia gia nữ nữ đi.”

Hấn quay sang Hoàng Tiểu Bảo, “Tiểu Bảo ca ca gánh về đi.”

Hoàng Tiểu Bảo không hề chối từ, gật đầu đáp ứng.

Hoàng lão cha vội vàng cự tuyệt. Hoàng đại nương cũng phi thường hào phóng, nói không cần.

Hoàng Nguyên nghiêm mặt nói: “Mấy thứ này, vừa là Phương gia hiếu kính cô nữ nữ, cũng là ta và cha mẹ ta hiếu kính gia gia nữ nữ, sao gia gia nữ nữ lại không cần? Đừng nói đồng đồ này, đồ hai ngày nay chúng ta thu được, nương và tỷ tỷ đã lấy ra một phần, hôm nay muốn đưa qua bên đó nữa!”

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị vội vàng gật đầu, nói đều thu thập xong.

Cháu trai càng hiếu thuận, trong lòng Hoàng lão cha càng không kiên định; Hoàng đại nương lại mừng đến điên cuồng, đầy mặt tự hào, lâng lâng không biết mình đang ở chỗ nào.

Trong lòng kích động, lại thấy các thân thích quá mức cẩn thận và thấp kém, bà liền muốn ở trước mặt bọn họ khoe khoang năng lực, chứng minh mình niệm tình thân, chứng minh cháu trai hiếu thuận coi trọng mình cỡ nào,

rồi an ủi bọn họ nói bà chiếu cố con cháu là hẳn nên, lại nói Hoàng gia nay không như xưa, có thể chiếu ứng được.

“... Tẩu tử không phát hiện sao, thư gì ở đây cũng có, có thể ăn có thể dùng. Nhà lão Đại khá lên rồi, ngay cả việc đồng áng cũng có người giúp làm, cở heo cũng có người giúp cắt nữa!...”

Miệng bà khoe khoang, làm như cháu trai mình chính là quan phụ mẫu thôn Thanh Tuyên.

Các thân thích cực kỳ hâm mộ, tán thưởng không dứt, đồng thời sự náy đã làm phiền Hoàng gia cũng giảm bớt rất nhiều, thần sắc thản nhiên không ít.

Hoàng Nguyên âm thầm thở dài, ném cho nương một ánh mắt an ủi.

Phùng Thị liền đứng dậy, cười đối bà bà nói: “Nương, người bồi đại mợ các nàng, ta đi phòng bếp xem cơm chín chưa. Đại cậu bọn họ sáng sớm đã sang bên đây, sợ là đã sớm đói bụng.”

Con dâu cả hôm nay nhu thuận sẵn sóc như vậy, Hoàng đại nương hết sức hài lòng, vui tươi hơn hờ nói: “Ai, người đi nhìn xem. Cũng không nên thúc hối, phải làm thêm vài món thức ăn. Nhiều người như vậy, bằng không không đủ ăn.”

Phùng Thị liền miệng đáp ứng, cười làm lành đi ra ngoài.

Phượng Cô vợ nói muốn giúp đỡ, cũng đi theo.

Nơi này, Hoàng Nguyên bồi các trưởng bồi nói chuyện. Đối với sự cảm tạ của các thân thích, hẳn khiêm tốn nói, chỉ cần các thân thích không chê Hoàng gia nghèo khổ, yên tâm để con cháu ở đây, bọn họ mệt chút cũng là nên, chỉ sợ chiếu ứng không chu toàn, chọc các thân thích oán trách.

Đại gia vợ vàng nói sao có thể chứ.

Vì thế sôi nổi chuyển đề tài tới đám nhỏ, răn dạy và chỉ bảo một phen.

“Nhị oa, người phải nghe lời biểu ca người; nếu tình nghịch, ta đánh gãy chân của người!”

“Hiểu được, nương!”

“Cường Tử, người đừng không biết điều lười đọc sách, phải thông minh chút, bớt chút thời gian giúp nhị lão cô nãi nãi làm chút chuyện, bồi nàng trò chuyện. Nếu người lười, ta lột da của người ra!”

“Ai!”

“Thiệt Chùy, đợi tương lai người làm quan, người phải hiếu kính ai nhất?”

“Hiếu kính cô nãi nãi, còn có Hoàng gia ca ca!”

“Ai, vậy mới tốt!”

Đỗ Quyên đang ở hành lang bên ngoài đốt lò than, nghe được những lời này, không lời gì để nói.

Đang bận, Hoàng Nguyên đi ra, áy náy đối với nàng cười, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, đành ủy khuất các ngươi.”

Đỗ Quyên an ủi đối với hắn cười khẽ, nói: “Không có việc gì.”

Hoàng Nguyên không nói gì thêm, hạ thấp người, cầm lấy cây quạt trong tay nàng, nhẹ nhàng quạt vào cái lò đất, nhìn đám than đen trong lò dần dần biến đỏ...

Sau bữa cơm, thân thích Cây Lê Câu vui mừng hơn hờ cáo từ. Sớm ngày kế, ai nấy tự thu thập quần áo hành trang, mang theo đám nhỏ tới, an bài bọn họ ở nhà Hoàng lão đại và Hoàng lão Nhị, từ đó cùng đám trẻ thôn Thanh Tuyền cùng nhau đọc sách.

Nhưng đọc sách không giống tròng trọt, tát mầm móng vài ngày là có thể nảy mầm, “10 năm gian khổ học tập”, trong thời gian ngắn không thể có hiệu quả; lại nói, tư chất và tâm tính mỗi người khác nhau. Có đứa không thích đọc sách, có đứa quen chạy loạn chọt bị buộc đọc sách viết chữ, hẳn chịu không nổi.

Hoàng Nguyên mở trường hơn mười ngày sau, qua mới mẻ, đám trẻ trong học đường nháo ra đủ loại sự tình: đứa trốn học, đứa đánh nhau gây chuyện, hoặc xé sách vở, đập nát nghiên mực... vì thế bị phạt không biết bao nhiêu.

Có cha mẹ mong con thành rồng, đánh chửi con một trận, như cũ bắt hẳn đến trường. Có cha mẹ thấy trả học phí, con mình học vài ngày nhận không được vài chữ, trong nhà lại thiếu người làm việc, tính tới tính lui, cảm thấy chịu thiệt, lại ngại con đường thi cử còn xa mà không biết có thành hay không, nên đơn giản không cho con đi học tiếp.

Một tháng sau lại có chừng hai mươi người nghỉ học.

Việc này nằm trong dự liệu nên Đỗ Quyên và Hoàng Nguyên trả lại học phí cho bọn họ.

Lại nói Hoàng đại nương, qua 1 tháng tâm sức suy kiệt, không sai biệt lắm muốn ngã bệnh.

Từ lúc đám cháu trai vào ở trong nhà, bà vì sĩ diện trước mặt người nhà mẹ đẻ, hơn nữa việc này do bà dốc hết sức chủ trương đáp ứng, bởi vậy không dám oán giận, cần cù chăm chỉ xử lý việc nhà, hầu hạ cơm nước cho cả gia đình.

Ngày xưa hầu hạ người trong nhà, bà quen thuộc hết sinh hoạt và tính nết của con cháu, không cần suy nghĩ nhiều, làm việc tự nhiên toàn tâm toàn ý, hiện tại lại khác.

Trước hết nói tới việc nấu cơm.

Trong nhà có hơn 6 đứa trẻ, dù là cơm hay cháo, mỗi lần nấu là một nồi lớn. Xào rau càng phải phí tâm. Mỗi lần lấy lương thực nấu thì trong lòng bà như bị dao cắt vào thịt, không còn sự vui sướng và phong quang như lúc thu lễ, hơn nữa thập phần hoài nghi bà thu đám gạo lương và vật tư kia đến cùng có đủ cho đám cháu trai ăn hay không. Cứ theo đà này, trong nhà phải trợ cấp ra sao đây?

Lại nói giặt xiêm y.

Hơn sáu đứa trẻ, mỗi lần giặt đồ là 2 thùng lớn, bà mệt đến eo mỏi lưng đau, vầng đầu hoa mắt, lại không dám oán giận một tiếng, bởi vì bà nhìn ra tiểu con dâu không cao hứng, mỗi ngày đều ra ngoài ruộng làm việc, chuyện trong nhà cũng không quản nhiều, cũng không đưa tay hỗ trợ.

Cuối cùng, bà cảm thấy cuộc sống trong nhà hoàn toàn loạn.

Trước đây, Tiểu Thuận là bảo bối Hoàng gia, lại rất hiểu chuyện nhu thuận, rất ít tình nghịch quấy rối, cho nên Hoàng đại nương quen thanh tĩnh, trong nhà được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp. Hiện tại đột nhiên tới sáu đứa trẻ, từ sáu bảy tuổi đến hơn mười tuổi, ở chung một chỗ có điều gì không dám nói, chuyện gì không dám làm chứ? Từ sáng sớm đến chiều tối, cứ lú lú làm cho bà choáng đầu phiền lòng! Đầu tiên là bà bung cái giá cô nãi nãi ra lớn tiếng quát quản giáo bọn họ, sau này dần dần ngay cả khí lực quát lớn đều không có, cũng không có hứng thú quát lớn.

Hết thầy đều do bà tự tìm, bà không thể cùng người oán giận.

Mỗi khi nghe người trong thôn tán thưởng tính tình của bà dễ chịu, lo giúp đỡ nhà mẹ đẻ, trên mặt bà cười so với khóc còn khó coi hơn, lòng nặng nề không biết cuộc sống này sẽ kéo dài đến bao giờ.

Hoàng đại nương không dễ chịu, nhà Đỗ Quyên dĩ nhiên cũng gặp tình hình tương tự.

Chị em trong nhà với nhau luôn cười nói không cố kỵ, có thêm người ngoài thật là khó chịu. Cũng may trong nhà tuy tăng thêm chút chuyện, việc nhà nông bên ngoài lại có người hỗ trợ, mấy tỷ muội hợp lực lo liệu việc nhà, thập phần nhanh nhẹn, không quá khó chịu đựng giống nãi nãi.

Thu hoạch vụ thu bắt đầu, tư thực cho nghỉ ba ngày để các học sinh về nhà hỗ trợ.

Hoàng gia cũng bận rộn hẳn lên, cắt lúa, thu bắp ngô, thu mè, nhổ đậu tương, đào khoai núi, tỷ muội Đỗ Quyên còn lên núi hái hạt dẻ, nhặt nấm, đào dược thảo vân vân... mỗi ngày đều có việc.

Hoàng Nguyên cũng không phải là không để ý tới việc gì, ngẫu nhiên cũng sẽ ra ruộng.

Sáng sớm hôm đó, hẳn cùng cha mẹ đang cắt cây mè.

Đến đầu ruộng, Phùng Thị phân phó nói: “Nguyên Nhi, người đừng chặt mè, người đi cắt bỏ mấy đài hoa hướng dương đi. Cần thận chút, đừng để bị gai đâm vào tay. Cắt xuống đựng trong cái sọt này.”

Hoàng Nguyên biết nương lo cho mình, vội nhắc sọt đi.

Trong nhà cũng không cần hắn làm việc. Hắn theo tới là vì bồi cha mẹ, nhân tiện thể hội nông gia trồng trọt vất vả; thêm hắn muốn nhìn ngắm núi xa sông gần, cảnh trí đồng quê và dân phong, tích lũy kiến thức cho thi họa, kích phát linh cảm.

Bởi vì lúc trước đã thu thập một đám, ngoài đồng chỉ còn hơn mười cây hoa hướng dương, rất nhanh hắn đã cắt xong, liền ngồi vào ở bờ ruộng, từ trong lòng lấy ra một quyển sách ra xem.

Xem một hồi, hắn ngẩng đầu đánh giá dãy núi xa xa và ruộng đồng phụ cận, lẳng lặng mơ màng một hồi, lại cúi đầu đọc sách. Dần dần, sương sớm tan đi, ánh nắng lộ ra soi rõ rừng núi.

Chợt nghe tiếng kêu thanh thúy mềm mại, “Ca ca”, Hoàng Nguyên nhắc mắt, chỉ thấy bờ ruộng bên kia có 2 cô gái một hồng một tím đi tới, tóc dài, chính là Đỗ Quyên và Hoàng Ly.

Hoàng Ly chạy như bay trên bờ ruộng, nhẹ nhàng như bướm.

Chờ đến gần, Hoàng Nguyên thấy tóc hai người nửa khô, sắc mặt mịn màng hồng hào, đôi mắt đen bóng trong suốt, quần áo mới thay sạch sẽ, là biết các nàng rèn luyện buổi sáng, mới tắm rửa xong. Sự tươi mát mỹ lệ này, hắn cũng không biết dùng từ ngữ nào để hình dung, trong đầu không tự chủ được hiện lên hình ảnh kiều diễm của một đóa hoa đong sương sớm, đứng như thiếu nữ trước mắt.

“Các người đã tới!”

Hắn đứng lên đối với Đỗ Quyên cười, trong lòng cảm xúc êm dịu nảy mầm, phảng phất như nụ hoa được vui sướng làm cho nở rộ!

Hoàng Ly lại ôm lấy cánh tay hắn, cười hì hì kêu lên: “Ca ca!”

Hoàng Nguyên không trả lời, cười thay nàng vuốt lại mái tóc dài bị gió thổi rối tung.

Chương 276

Đồng Ngôn Kinh Tâm

Đỗ Quyên đánh giá chung quanh một lần, cười hỏi: “Đọc sách ở đây, người không chê ờn?”

Ruộng đồng quanh đó, rải rác không ít nông dân đang làm việc.

Hoàng Nguyên cười nói: “Cũng không biết tại sao. Nếu ở nơi khác, ta tuyệt không thể chịu nổi sự quấy nhiễu; nhưng ở đây, ta lại không cảm thấy, giống như bọn họ cũng là một bộ phận của núi non của đồng ruộng vậy.”

Đỗ Quyên lập tức hiểu cảm thụ của hắn, bởi vì lúc vừa đi tới, nhìn dãy núi xanh ngắt xa xa, cùng với những nông dân làm việc rải rác dưới chân núi, cực kỳ giống một bức tranh nông thôn yên bình.

Nàng đến gần đến, nói: “Thu thập về nhà ăn cơm.”

Khi nàng tới gần, trong gió thoảng đưa hương thiếu nữ như có như không, không giống hoa thơm, lại hơn hẳn hoa thơm, lòng Hoàng Nguyên run lên, mặt liền đỏ.

Hắn quay mặt đi, mỉm cười nói: “Cha và nương đã cắt xong.”

Đỗ Quyên nhìn lại, cha mẹ đã cắt xong 2 luống mè, chất đống trên đất, hiện đang nhỏ đậu tương, cũng gần xong. Nàng cao giọng nói: “Cha, nương, đi về thôi.”

Phùng Thị vội đứng thẳng dậy, nói: “Các người đi trước. Ta và cha người gần xong rồi.”

Hoàng Lão Thực cũng nói: “Ai, Nguyên Nhi các người đi về trước đi, chúng ta lập tức xong ngay.”

Hoàng Nguyên đáp ứng, bỗng xoay mặt nhìn thấy trâu ở chân núi, vội nói với cha, hắn dắt trâu về trước. Hoàng Lão Thực nói: “Người dắt đi, người dắt đi.” Con trai để ý tới những việc này, càng làm cho hắn cảm thấy thân cận, cảm nhận được hắn đã hoàn toàn dung nhập vào nông gia.

Vì thế, ba chị em đi về hướng chân núi.

Hoàng Ly chân sáo chạy ở phía trước, Hoàng Nguyên sóng vai đi bên Đỗ Quyên.

Hắn nhìn về phía sườn mặt của thiếu nữ bên cạnh. Vóc người nàng cao gầy, chỉ thấp hơn mình một chút xíu, dung nhan như hoa gần trong gang tấc,

hơi thở trong veo lúc nào cũng bay tới chóp mũi hắn, mái tóc dài đen bóng cũng theo gió bay lên, từng sợi quất vào mặt hắn.

Hắn cảm thấy lòng rộn ràng như hươu chạy. Hắn cố ổn định tâm thần, quay đầu đi, muốn tìm đề tài để nói. Chợt nhìn thấy đám mè cha mẹ cất, liền hỏi: “Có gánh đám mè này về không?”

Đỗ Quyên nói: “Không gánh về, để ngoài ruộng.”

Rồi giải thích thêm: “Phơi ngoài đồng, đợi khô vỏ mè sẽ tách ra. Khi đó khiêng thùng đập đến, để cây mè khô lên, lấy chày gỗ đập, mè sẽ rớt ra như cát.”

Hoàng Nguyên “Nga” một tiếng, không hiểu hỏi: “Dễ dàng như vậy? Nếu hạt mè bị lọt ra ruộng phải làm sao? Không bằng gánh về nhà, phơi trong thùng đập, chẳng phải càng tiện hơn?”

Đỗ Quyên nói: “Đương nhiên là tốt, nhưng nhà mình không đủ chỗ chứa. Đậu tương khẳng định phải gánh về, để trong sân dùng vạt đánh. Mọi thứ đều kéo về nhà thì bụi bặm sẽ bám đầy; không bằng để ngoài đồng, cẩn thận trông coi chút, đợi khô sẽ mang về, sẽ không bị thiệt.”

Hoàng Nguyên giật mình. Chợt thấy Đỗ Quyên cúi đầu cười, vội hỏi: “Cười cái gì?”

Đỗ Quyên khoái trá trả lời: “Không có gì.”

Trong lòng nàng lại nghĩ, lúc đầu mình cũng không hiểu gì cả, nay đối với việc nhà nông lại thập phần tinh thông. Ai, cuộc sống này, coi như kéo dài giấc mộng điền viên của đời trước!

Liếc mắt nhìn người thiếu niên bên cạnh, tuy nhận định hắn là người cũ, trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào và ngỡ ngàng của mối tình đầu. Lúc này, nàng bỗng nhiên cảm thấy, hắn không có trí nhớ của kiếp trước cũng rất tốt, hết thấy làm lại lần nữa, làm cho nàng đối với cuộc sống này tràn đầy mới lạ và khát khao. Tương lai chưa thể biết, càng kích phát động lực phấn đấu và kích thích sự tìm kiếm của nàng, cùng với dũng khí.

Chỉ là, quan hệ tỷ đệ này...

Nhất định phải vạch trần!

Trong lòng suy nghĩ, dưới chân không tự giác chạy đuổi theo Hoàng Ly.

Hoàng Nguyên nhìn theo bóng lưng nàng, có phần ngạc nhiên. Cảm thấy nàng như là tránh né mình, nhưng hắn rõ ràng cảm giác được vui sướng của nàng, thậm chí, còn có chút ngỡ ngàng!

Hắn choáng váng.

Không được, nhất định phải phải sạch quan hệ tỷ đệ này!

Một đường cân nhắc việc này, bắt tri bắt giác đi quá mấy con đường, đến chân núi.

Trên cỏ, Hoàng Ly lôi kéo con trâu, mắng: “Còn ăn? Phải về nhà rồi, còn ăn!”

Con trâu kia cứng cổ, cúi đầu, chết không chịu đi.

Hoàng Ly liền dùng sức kéo, lại mắng: “Mau đi, muốn làm gì?”

Đỗ Quyên vội vã ngăn cản, nói: “Đừng kéo, coi chừng rách mũi nó đó.”

Nói xong tiến lên cầm lấy dây cương, vừa dùng tay nhẹ vuốt ve cổ trâu, vừa dỗ dành như dỗ đứa trẻ: “Ngươi nha, chính là ham chơi. Không đi là ta đi đó, bỏ lại ngươi một mình trên núi, quay đầu lão hổ tới, coi ngươi làm thế nào! Đi thôi, trở về có cỏ xanh cho ngươi ăn. Ân, còn không đi?”

Nàng vừa khuyên nhủ vừa nhẹ nhàng kéo dây cương.

Con trâu vừa đi vừa vội vội vàng vàng gặm cỏ.

Hoàng Nguyên mỉm cười, nói: “Chắc là nó chưa ăn no, hay là thả nó thêm chút nữa.”

Hoàng Ly chu môi nói: “Ngươi tin nó! Mới không phải đâu!” Đỗ Quyên cười nói: “Có phải ngươi cho rằng nó là súc sinh nên không hiểu gì hết phải không? Phàm vật đều có linh tính, con trâu này cũng tinh lắm, nó cũng muốn tự tại vui đùa. Buổi sáng dắt nó đi ra, nó chạy nhanh đặc biệt, chạy càng xa càng tốt. Nhưng chỉ cần ngươi vừa dừng lại, dắt nó quay đầu về, nó lập tức liệu mạng ăn cỏ, giống như vậy, chết cũng không chịu về nhà.”

Hoàng Ly chứng thực, thật là có chuyện như vậy.

Hoàng Nguyên lấy làm kỳ, cười nói: “Nó cũng ham chơi như một đứa nhỏ sao?”

Hắn thấy dây cương có chút bẩn đen, trên người trâu cũng bẩn thỉu, đứng cạnh thiếu nữ như hoa như ngọc quả thực không xứng đôi, nên bước lên phía trước từ tay Đỗ Quyên tiếp nhận dây cương, vừa nói: “Xem trên người nó bẩn này, quay đầu giúp nó cọ rửa. Rửa sạch sẽ, một ngày nào đó nếu ta có hứng thú còn có thể cưỡi trên lưng bò đực sách, cũng là nhàn nhã.”

Đỗ Quyên cười rộ lên.

Hoàng Nguyên không hiểu nhìn về phía nàng.

Đỗ Quyên nói: “Mặc kệ động vật gì, đều có cách sinh tồn riêng. Lông trâu không thể quá sạch sẽ, bằng không ngươi thư thái, nó sẽ tao tội muỗi cắn nó đó! Trâu thường thích lăn lộn một thân bùn, là vì phòng ngừa muỗi đốt. Bằng không, chúng ta còn không giúp nó rửa sao? Ngươi muốn cưỡi, chờ mấy ngày nữa đem nó rửa sạch ngươi lại cưỡi.”

Hoàng Nguyên cũng cười, nói: “Cái này ta cũng biết, vừa rồi quên.”

Nó như nghe hiểu lời người nói, muốn làm dịu sự uy hiếp của tử muội Đỗ Quyên, ngoan ngoãn đi theo bọn họ.

Mấy tử đệ đi trên đường, nói giỡn không dứt.

Đỗ Quyên thấy bộ dáng nhàn nhã của Hoàng Nguyên, đột nhiên hỏi: “Đã quen chưa? Có nhớ bên ngoài núi hay không?”

Hoàng Nguyên lắc đầu, nghiêm túc nói với nàng: “Ta chỉ vừa nghĩ đến Gia Cát Khổng Minh, trong lòng hết sức kiên định. Ta mới bao lớn? Chỉ cần toàn tâm toàn ý dốc lòng ra sức học hành, tôi luyện tâm tính. Nếu chút tịch mịch ấy cũng không chịu nổi, tương lai không chịu nổi chuyện lớn! Lần trước trên tòa ngai cũng nhìn thấy: tuy ta có chút thủ đoạn, nhưng chủ bộ huyện Sơn Dương Nghiêm Phong lão lạt ngoan tuyệt, lên kế hoạch tỉ mỉ, làm cho Diêu Kim Quý không có khả năng trở mình. Nghiêm phong bất quá là một quan nhỏ nhoi trong chốn quan trường của Đại Tĩnh mà thôi, mà còn như vậy, những người khác có thể nghĩ.”

Đỗ Quyên nghe xong im lặng không lời gì để nói.

Dừng một lát, Hoàng Nguyên lại nhẹ giọng nói tiếp: “Huống hồ, có các người ta cũng không tịch mịch.”

Tịch mịch hay không, không do hồng trần nhiều nhưng, mà do nội tâm cảm thụ.

Nếu không có Đỗ Quyên, nói không chừng hẳn thật cảm thấy tịch mịch, chỉ vì lòng hẳn mang chí hướng. Đỗ Quyên đối với thi từ ca khúc, hội họa, kinh sử, văn chương, thậm chí chính sự quốc gia, chỉ cần hẳn nhắc tới, nàng đều có thể trả lời, hơn nữa rất có kiến giải riêng. Có một tri kỷ như vậy, ở trong núi ngoài núi có gì khác đâu? Hơn nữa thân nhân che chở chiếu cố, hẳn sớm đã say mê, vui vẻ mà quên ngày cũ.

Đỗ Quyên nói: “Nhưng người ở trong núi, làm sao mà lịch lãm được?”

Hoàng Nguyên nói: “Trong núi thì sao? Thế thái nhân tình còn không phải như nhau thôi. Chuyện thân thích đưa con đến đọc sách, nếu muốn giải quyết thoả đáng phải dùng một phen tâm lực.”

Đỗ Quyên thấy bọn họ đã vào thôn, sắp đến nhà bà nội, vội nhỏ giọng nói: “Còn nói nữa, đến nhà bà nội rồi. Người nghe, bà nội hình như đang mắng người. Buổi sáng người không đi vấn an nàng?”

Hoàng Nguyên nói: “Đi rồi! Lúc ấy còn tốt.”

Vừa nói, vừa thả chậm cước bộ, nghiêng tai lắng nghe.

Quả nhiên, nhà cũ Hoàng gia xa xa truyền đến tiếng quát mắng của Hoàng đại nương, mang theo tiếng trẻ con kháng biện: “... Đều là tổ tông! Suốt ngày hầu hạ các người ăn, hầu hạ các người uống, kêu giúp làm một chút việc cũng không được. Đòi trước ta thiếu các người hả?”

“Ta là tới đọc sách, không phải là hạ nhân cô nãi nãi mua! Một buổi sáng kê ta cho gà ăn, lại nhóm lửa, lại quét rác, ta không có công phu học tập. Lát nữa biểu ca hỏi ta công khóa, ta trả lời không được, ta lại bị phạt đứng.”

“Người đọc sách hả? Một buổi sáng người chạy đi nhà xí ba bốn chuyến, đọc sách chó má gì! Trâu ngựa lười cứt đái nhiều, chỉ biết ham chơi! Ta không kê người giúp thì người không học; ta vừa gọi người giúp một tay, người liền muốn đi học. Cho củi vào bếp cần bao nhiêu công phu, sẽ trở ngại người đi học hả? Lão nương suốt ngày rửa nấu, vì ai đây?”

“Sao Cô nãi nãi không kê Tiểu Thuận làm?”

“Người cái tiểu ôn quý, dám cùng ta đối đáp? Tiểu Thuận là cháu ruột ta, còn phải thả trâu chăn dê, tội nghiệp hẳn thả trâu còn mang theo quyển sách. Người là tổ tông ta sao không thể làm chút việc vật?”

“Ta muốn thả trâu, cô nãi nãi không cho.”

“Người không phải muốn thả trâu, mà người chỉ muốn đi ra ngoài chơi!”

Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên đến cửa đã thấy đầu tóc mặt mũi Hoàng đại nương rồi bù bần thủ ngồi trong sân, trước mặt là một thau lớn xiêm y, vừa chà vừa lải nhải, tức giận bất bình quở trách cháu trai nhà mẹ đẻ. Một thằng nhóc tám tuổi, gọi “Nhị oa”, đứng ở hành lang cùng nàng đối kháng.

Càng nghĩ càng tức giận, Hoàng đại nương nói chuyện không lựa lời: “Lão nương mỡ heo mông tâm, đem các người đến hầu hạ, ăn ngon uống ngon, còn bị khinh bỉ...”

Nhị oa cũng phần nộ lớn tiếng nói: “Chúng ta không phải ăn ở không trả tiền. Thứ gì tốt đều chuyển cho cô nãi nãi, cô nãi nãi có lời còn đánh chửi chúng ta, kê chúng ta làm việc. Đã không nhận được vài chữ, còn bị tức cành hông!”

Đỗ Quyên gần như không thể tin được lỗi tai của mình, khiếp sợ nhìn đứa nhỏ.

Hoàng đại nương tức giận đến lông tóc dựng đứng, nhảy dựng lên quát: “Người nói cái gì? Quý nhỏ đáng chết này, người lặp lại lần nữa!”

Rồi đuổi theo muốn đánh hẳn.

Nhưng bà ngồi lâu, hơn nữa gần đây mệt nhọc, thân mình chóng đỡ hết nôi, lại đứng dậy gấp chút, nên thấy choáng váng hoa mắt, dưới chân khập khiễng, ngã về phía trước.

Hoàng Nguyên giật mình, vội vàng ném dây cương, vọt vào trong viện.

Đỗ Quyên cũng cuống quýt chạy vào trong, chỉ bỏ lại một câu: “Người đi về trước.”

Hoàng Ly bĩu môi, nói thảm một câu gì, lại dắt trâu đi.

Chương 277

Trở Mặt

May mắn Hoàng đại nương trụ lại vững vàng, không ngã sấp xuống.

Hoàng Nguyên đỡ lấy nàng mới yên tâm.

Rồi quay đầu nghiêm nghị quát Nhị Oa: “Người dám nói chuyện như vậy với trượng bối?”

Hoàng đại nương vừa động, Nhị Oa liền chạy xuống bậc thang, chạy đến bên tường viện, chuẩn bị chạy vòng vòng sân để tránh bị cô nãi nãi đánh néo. Cô nãi nãi từng đánh qua bọn họ.

Lúc này bị Hoàng Nguyên trách cứ, một tiếng không dám nói, chỉ ủy khuất bĩu môi.

Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên đỡ Hoàng đại nương ngồi xuống bên thau đồ.

Đỗ Quyên trách nói: “Nãi nãi, người lớn tuổi như vậy cũng không coi chừng chút. Vừa rồi đứng lên quá mạnh, đầu còn không choáng?”

Hoàng đại nương xấu hổ khóc nói: “Ta tạo nghiệt gì đây chứ!”

Hoàng Nguyên nắm tay nàng, khẽ giọng khuyên giải an ủi, vừa nói với Đỗ Quyên: “Nhị tỷ, buổi trưa kêu bọn hăn tới nhà chúng ta ăn, để nãi nãi nghỉ một ngày.”

Đỗ Quyên liên tục đáp ứng, rồi lấy một cái ghế nhỏ khác, ngồi xuống bên thau đồ, vén tay áo lên bắt đầu giặt xiêm y, vừa nói: “Hai ngày tới kêu bọn hăn tới nhà ta ăn. Ta giết con gà, hầm cho nãi nãi bồi bổ. Nãi nãi bị mệt nhọc quá độ.”

Hoàng Nguyên gật đầu nói: “Cứ như vậy.”

Chần chờ một lúc, nhỏ giọng hỏi: “Người không phải nói muốn lên núi...”

Đỗ Quyên vội nói: “Không đi. Cũng không trở nãi hai ngày này. Trong nhà cũng không thiếu cái ăn, ta bắt quá là muốn lấy chút thổ sản vùng núi, bán lấy chút bạc, sớm tính toán cho tương lai của người mà thôi. Tương lai người thi tú tài, khảo cử nhân, lại vào kinh đi thi, chi tiêu thật lớn, không bạc thì không được. Trong truyện sách kể, có một thư sinh nghèo vào kinh đi thi, bị người giết, sau đó mạo danh thế thân hăn làm Trạng Nguyên, quá dọa người...”

Nàng chỉ lo cúi đầu nói, Hoàng Nguyên liên tục nháy mắt ra dấu, nàng cũng không nhìn thấy.

Hoàng Nguyên hết cách, đành khẽ sảng giọng: “Đỗ Quyên!”

Hắn vừa vui lại ngọt ngào: rõ ràng hai người không phải là tỷ đệ sinh đôi, sao lòng có Linh Tê như thế? Chuyện xảy ra hôm nay, hắn cũng không ngờ tới, Đỗ Quyên lại cùng hắn phối hợp khăng khít, lời nói ra như hạ bút thành văn, ngay cả ánh mắt cũng không cần thông báo.

Bây giờ hắn nháy mắt ra dấu vì sợ nãi nãi bị kích thích.

Đỗ Quyên bị hắn nhắc nhở. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, Hoàng đại nương đang sững sờ nhìn nàng.

Nàng cuống quýt giải thích: “Nãi nãi, người đừng nghĩ nhiều. Ta chỉ muốn chuẩn bị sớm chút, chúng ta còn thiếu tiêu dượng bạc. Lại nói, đệ đệ cũng muốn theo ta lên núi. Ta chỉ muốn, như vậy cũng tốt, hắn nên rèn luyện thân thể. Người xem, Lâm Xuân luyện một thân võ công, ai dám trêu hắn? Đệ đệ cùng ta luyện tập nhiều chút, tương lai đi ra ngoài chúng ta cũng yên tâm...”

Hoàng đại nương hoảng sợ nói: “Phải luyện tập! Phải luyện tập! Đỗ Quyên, người phải dạy đệ đệ người. Không, vẫn nên cho tiểu dượng người dạy đệ đệ người. Tiểu dượng người lợi hại hơn. Còn có Tiểu Thuận, đều phải luyện...”

Bà bị dọa sợ. Bên ngoài quá nguy hiểm.

Hoàng Nguyên vội an ủi cho bà yên tâm, nói hắn còn muốn ở nhà thêm vài năm, từ từ rèn luyện; lại khuyên bà đừng chấp nhất với con nít, nghỉ ngơi hai ngày, dưỡng thân mình cho khỏe, đừng làm cho con cháu lo lắng. Rồi hỏi bà tình huống âm thực nghỉ ngơi gần đây ra sao.

Hoàng đại nương ngoan ngoãn trả lời.

Đỗ Quyên lại hỏi: “Ngày hôm qua ta đưa canh cá tươi đậu hủ tới, nãi nãi có uống không? Cá đó là ta bắt từ trong suối trong tận rừng sâu núi thẳm, bỏ dưỡng nhất, hương vị lại thơm ngon. Đệ đệ nói hắn ở ngoài núi chưa từng nếm qua cá tươi như vậy đâu. Ta liền đưa một chậu sành đến cho gia gia nãi nãi.”

Hoàng đại nương thấy cháu trai và cháu gái đối đãi nàng như thế, vừa hổ thẹn vừa cảm động, lại tức giận nghĩ, vẫn là cháu trai nhà mình tri kỷ, con trai của anh em mình đến cùng cũng cách một tầng, moi tim moi phổi với bọn họ, lại nhận được bực bội.

Đang suy nghĩ đã nghe thấy Đỗ Quyên hỏi tới cá ngày hôm qua, nhất thời bi thương trào ra, khóc nói: “Ta... Ta một giọt cũng không uống. Nào đến phiên ta...”

Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên kinh hãi, đều hỏi làm sao.

Hoàng đại nương ủy khuất như một đứa trẻ, thút tha thút thít nói, người nhiều, cháu trai ruột cháu trai họ, mỗi người một chén, nằng ngay cả tô cũng chưa được liếm qua. Một chậu canh lớn như vậy, nằng nhịn cho bọn họ uống mà còn không được tiếng tốt...

Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên nhìn nhau ngạc nhiên, bất chấp làm trò.

Lão nhân gia như vậy, làm cho bọn hấn thực không đành lòng, cũng rất sinh khí. Nói đến cùng, đây là nãi nãi bọn họ. Rõ ràng canh cá là đưa cho gia gia nãi nãi uống, không phải đưa cho con của thân thích uống, nằng thêm vào quần bọn họ có có canh uống hay không.

Hoàng đại nương tố xong ủy khuất, liền phát hiện sắc mặt cháu mình không tốt, trong lòng dễ chịu lại bất an, liền gạt lệ nói: “Đều trách ta hồ đồ, uống phí tâm sức...”

Đỗ Quyên liếc mắt nhìn Nhị Oa, nói nhỏ: “Nãi nãi đừng nói nữa. Con nít không hiểu chuyện, nghe lời này, về nhà học lại, chúng ta ra lực còn không được tiếng tốt, đắc tội thân thích không đáng. Kệ hấn đi. Nãi nãi tội gì cùng đứa nhỏ mấy tuổi so đo.”

Hoàng đại nương nổi giận, đột nhiên cất cao giọng nói: “Ta hầu hạ bọn họ còn hầu hạ ra kẻ thù? Ta có gì không dám nói?...”

Rồi nhìn Nhị Oa quở trách tiếp.

Nào là đi sớm về tối, nào là nấu nướng lau chùi, nào là trợ cấp lương thực, mà trong nhà nháo không được an bình, lải nhải lảm bảm không dứt, Hoàng Nguyên khuyên cũng khuyên không nổi.

Nhị Oa thì càng ủy khuất thương tâm.

Hấn không hề thấy mình sai: Phương gia đưa đồ cho Hoàng gia, nhiều hơn học phí của con nít thôn Thanh Tuyền đến mấy lần. Phàm là trong nhà có chút đồ quý gì, cha mẹ liền vui vẻ đưa đến cho cô nãi nãi. Lần trước hấn về nhà, nương còn lải nhải với hấn, nói nhịn ăn nhịn mặc cung hấn đọc sách. Nhưng là cô nãi nãi còn mắng bọn hấn, giống như bọn họ chiếm tiện nghi vậy.

Lại nói canh cá kia, hấn chỉ uống một chén, cô nãi nãi đã cùng biểu ca biểu tỷ cáo trạng, nói làm như hấn tham ăn lấm. Không phải hấn đòi uống. Còn có, nhà hấn còn đưa nhân sâm cho cô nãi nãi nữa, chẳng lẽ không bằng một chén canh cá...

Đứa nhỏ càng nghĩ càng khó chịu, Hoàng đại nương lại mắng lên, hấn khóc oà.

Lúc này, Cường Tử và những đứa nhỏ cũng từ từ thực trở về.

Thì ra, tư thực nghi, bọn họ chỉ về nhà hai ngày rồi trở lại. Thì ra là cha mẹ bọn họ cảm thấy, Hoàng Nguyên ngày thường dạy rất nhiều trẻ nhỏ đọc

sách, không thể đặc biệt chiếu ứng biểu đệ, bởi vậy làm cho bọn họ đến trước một ngày, gần quan được ban lộc, lén chỉ điểm thêm. Hoàng Nguyên sợ bọn họ làm ồn nãi nãi, phân phó bọn họ buổi sáng đi tư thực đọc sách, lúc ăn cơm lại trở về. Nhị Oa để ý, hiểu được hấn buổi sáng phải đến thỉnh an gia gia nãi nãi, không đi tư thực muốn chờ Hoàng Nguyên tới sẽ thỉnh giáo hấn học vấn. Kỳ thật hấn mới vỡ lòng, chỉ nhận được vài chữ, cũng không có gì để thỉnh giáo, bất quá là tâm lý tiêu hài tử, hy vọng biểu ca chú ý tới mình nhiều hơn chút mà thôi. Ai ngờ Hoàng Nguyên thỉnh an gia gia nãi nãi xong liền đi ra ruộng. Hấn không được lời không nói, còn bị Hoàng đại nương sai sử làm này làm kia, trong lòng thực khó chịu, cảm thấy bà làm chậm trễ việc học của mình. Thế mới cãi nhau.

Lại nói trước mắt, đám trẻ ở tại Hoàng gia, mọi chuyện không tự tại như ở nhà, lòng tràn đầy tự ti của kẻ ăn nhờ ở đậu. Lúc này nghe Hoàng đại nương quở trách, ngay cả bọn hấn cũng dính vào, vừa ủy khuất lại phần uất. Cường Tử ra mặt bác bỏ một câu, nói bọn họ không phải ăn ở không trả tiền, cha mẹ bọn họ đều đưa đồ đến.

Có một đứa mở đầu, những đứa khác cũng sôi nổi mở miệng bác bỏ.

Trẻ con, nói chuyện nào quản nặng nhẹ, cũng không phân tốt xấu, cũng không có khả năng suy xét chu toàn. Hấn chỉ trong lòng có cái gì thì nói cái đó, cảm thấy bất bình thì muốn phát tiết, cảm thấy ủy khuất thì muốn khóc. Bởi vậy, mọi người khóc, nói, bắt đầu làm phản.

Hoàng đại nương tức giận đến ngã ngửa, chụp chân đám ngực kêu khóc.

Hoàng Nguyên cũng chọc tức. Tuy hấn lúc nào cũng lưu tâm nhân tình lịch lãm, nhưng đối với mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, chuyện nhà chuyện cửa vụn vặt hấn không thông, cũng không biết khuyên giải phân xử thế nào, lại không thể cãi nhau với đám nhóc, chỉ có thể quát lớn một tiếng, ra lệnh bọn họ vào nhà.

Đám nhóc cảm thấy hấn bênh nãi nãi hấn, đều khóc.

Đang gây túi bụi, Hoàng lão cha, Hoàng lão Nhị, Hoàng Tiểu Bảo, cùng với Tiểu Thuận đều trở về, đứng ngay ở cửa nghe 2 bên tranh cãi âm ỉ, sắc mặt khó coi vô cùng.

Hoàng lão cha tức giận đến phát run, đang muốn phát tác, chợt thấy Đỗ Quyên đồ xiêm y vào trong bồn, quát: “Đừng khóc! Nhị Oa, Cường Tử, các người lại đây.”, hấn liền dừng lại, muốn xem cháu gái nói như thế nào.

Đám người Nhị Oa rụt rè đi tới, sợ hãi và khó chịu nhìn Đỗ Quyên.

Khác với Hoàng Nguyên, Đỗ Quyên không định buông tha đám nhóc này.

Không phải nàng thiên vị nãi nãi mình, thật sự là những đứa nhỏ này nói chuyện quá kinh người, thân là giáo sư nàng không thể chịu đựng nổi, nhất

định muốn giáo dục bọn họ một phen, khiến cho bọn hắn hiểu đúng chuyện thị phi.

“Có phải các người cảm thấy: mang đồ trong nhà đến đây, các người liền có tư cách được hầu hạ tốt, mặc kệ mọi sự, chỉ đọc sách?”

Đối với câu hỏi của nàng, đám nhỏ từ chối cho ý kiến.

Bọn họ nhận định Đỗ Quyên bất công, mỗi đưa đều chuẩn bị tâm lý bị mắng.

Đỗ Quyên nghiêm nghị nói: “Đừng tưởng rằng nhà các người cầm tới nhiều học phí hơn những người khác ở thôn Thanh Tuyền là giỏi, là nhà chúng ta chiếm lời. Nhà chúng ta lỗ lớn đó! Cha mẹ các người đem gà vịt đến, chúng ta không hiếm lạ. Không nói cái khác, nếu ta vào núi một ngày, có thể đánh rất nhiều chim trĩ và thỏ, cũng có thể vớt rất nhiều cá, nhà chúng ta không thiếu mấy thứ này! Nhưng là, liền bởi vì thêm các người ở đây, nãi nãi làm nhiều hơn không nói, ta, Tiểu Bảo ca ca, đều không rảnh lên núi săn thú, hái thảo sản vùng núi. Tồn thất này vượt xa đồ các người đưa đến.”

Đám nhỏ nghe đều ngây người.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới tầng này.

Hoàng đại nương cũng tỉnh ngộ lại, hồi hận không thôi.

Khó trách nàng luôn cảm thấy trong nhà không tốt bằng thường ngày, mặc dù có người mang đồ tới nhưng cũng không chịu nổi mỗi ngày tiêu hao, chỉ giảm mà không có thêm.

Hoàng Nguyên cũng giật mình, lập tức nói tiếp: “Không sai! Nhà các người bỏ ra rất nhiều thứ, nhưng chúng ta cũng không lợi. Tính sổ cho các người nghe, là muốn nói cho các người biết: cha mẹ các người vất vả không dễ, cô nãi nãi cũng phí tâm phí công. Bởi vì các người họ Phương, nãi nãi mới chăm sóc các người. Nếu là nhà người khác, dù đưa nhiều đồ đến, chúng ta cũng sẽ không quản chuyện bao đồng!”

Đám nhỏ không phục, muốn nói gì, lại không có từ bác bỏ.

Đỗ Quyên lại nói: “Nãi nãi đối đãi các người như vậy, các người thật tốt, nói với nãi nãi như vậy! Đều đã như vậy, còn đọc sách gì nữa? Đọc sách là vì hiểu lý lẽ, các người càng đọc càng không nói lý! Chẳng lẽ các người ở nhà đều không cần làm việc?”

Nàng chuyển hướng Hoàng đại nương, tức giận nói: “Nhìn xem, nãi nãi lớn tuổi như vậy, một buổi sáng thức dậy, đầu cũng không chải, mặt cũng không rửa, phải nấu cơm còn phải giặt xiêm y, mệt thành như vậy, đừng nói kêu các người giúp một tay, dù bà không kêu, các người đều mù sao không biết hỗ trợ? Vì bởi trong nhà đưa vài thứ đến, có thể xem lão cô nãi nãi thành hạ nhân sai sử?”

Hoàng lão cha nghe không nổi nữa, gầm lên một tiếng: “Cho bọn hủ đi! Chúng ta hầu hạ không nổi!”. Vừa nói, vừa cất bước đi vào nhà.

Chương 278

Chuyến Đi

Hoàng Nguyên vội gọi: “Gia gia”, vừa mang một băng ghế tới cho ông ngồi.

Hoàng lão cha ngồi xuống, cũng không nói tiếp chuyện này, mà nói với Hoàng lão Nhị: “Lão nhị, ngươi đi Cây Lê Câu một chuyến, gọi đại cậu, tiểu cậu cứu cứu ngươi đến.”

Hoàng lão Nhị vội đáp ứng, đặt nông cụ trong tay ở ngoài mái hiên.

Huỳnh đệ Hoàng Tiểu Bảo tiến vào, nhìn về phía đám người Nhị Oa ánh mắt thực xa cách. Nhất là Tiểu Thuận, dắt trâu ra hậu viện, căn bản không để ý tới bọn họ. Đám nhỏ vừa sợ lại xấu hổ, đồng loạt khóc lên.

Chỉ có Phượng Cô, mỉm cười khuyên bọn họ, gọi vào nhà ăn cơm.

Nơi này, Hoàng lão cha cùng Hoàng Nguyên thương nghị.

Hoàng Nguyên nói: “Gia gia, không thể để bọn họ ở lại, ngay cả đám nhỏ đều biết nói chúng ta kiếm lợi, nếu ở lại, thân thích sẽ thành kẻ thù. Công bằng mà nói, nhà bọn họ tiêu phí quả thật lớn một chút, năm rộng tháng dài nhất định sinh lòng bất mãn; nhưng nhà chúng ta cũng không được tốt gì, cũng duy trì không nổi nữa, xem nãi nãi...”

Hoàng đại nương kéo vạt áo gạt lệ, bộ dáng chịu ủy khuất lớn bằng trời.

Hoàng lão cha liền phân phó Hoàng lão Nhị, phải giải thích việc này với đại cậu ra sao.

Hoàng Nguyên vội nói, gặp cứu gia gia chỉ cần ăn ngay nói thật là được. Dù sao Hoàng gia đã tận lực, chỉ là tình thế không chịu người, nếu không muốn chặt đứt tình thân thích, việc này chỉ có thể tìm phương pháp khác.

Hoàng Tiểu Bảo bung một cái ghế nhỏ lại ngồi xuống, bất mãn nói: “Sợ là trong lòng biểu thức biểu cảm bọn họ đã sớm không thoải mái, bằng không sao bọn Nhị Oa nói chúng ta kiếm lời chứ? Bọn họ biết cái gì, còn không phải nghe người lớn trong nhà nói. Hiện tại chúng ta trong ngoài không được lòng người.”

Sắc mặt Hoàng lão cha và Hoàng đại nương càng thêm không tốt.

Hoàng lão cha đối với Hoàng lão Nhị nói: “Ngươi ăn cơm xong rồi đi.”

Hoàng lão Nhị “Ai” một tiếng, liền đứng dậy vào nhà.

Mấy huynh muội hiểu trong lòng, không nói chỉ liếc nhau, rồi dờn ánh mắt.

Đỗ Quyên vò xong xiêm y, mới chịu đứng dậy đi xả, bị Phượng Cô vội vàng chạy tới giữ chặt thùng gỗ, nói: “Đề đây đi, ta ăn cơm xong sẽ đi xả. Sao có thể để người giặt chứ, trong nhà người cũng có việc. Hai ngày nay ta không rảnh ở nhà làm việc để cho nãi nãi người nghỉ ngơi một chút.”

Đỗ Quyên không hề chối từ, cười nói: “Tốt lắm.”

Từ nhà bà nội đi ra, Đỗ Quyên thở phào một cái nói: “Cuối cùng giải quyết.”

Hoàng Nguyên lại cau mày nói: “Chỉ sợ không dễ dàng.”

Đỗ Quyên vội hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Hoàng Nguyên nói: “Chúng ta chỉ nói không tiện ở, cũng không thể không cho người đọc sách.”

Đỗ Quyên nghe xong bị kiềm hãm. Đúng a, lời này khó mà nói.

Hoàng Nguyên thấy nàng lo lắng, khẽ cười nói: “Việc này người mặc kệ đi, đợi cứu gia gia tới, ta cùng bọn họ thương lượng. Dù sao cũng phải có một biện pháp thích đáng, không thể giống như bây giờ.”

Đỗ Quyên cười, bỏ qua việc này.

Nàng nhìn thiếu niên đi bên cạnh, chưa thật thành thực, còn rất ngây ngô nhưng đã rất đảm đương. Sau khi hắn trở về, phân tranh mâu thuẫn giữa cha mẹ ông bà, thân thích hàng xóm, nàng không cần bận tâm, chỉ nghe hắn an bài là được. Hắn làm việc cũng giống Lý Đôn kiếp trước, trong vô hình hóa giải mâu thuẫn, đạt tới mục đích.

Nàng hoảng hốt có cảm giác của kiếp trước: chỉ cần có hắn bên người, nàng không cần nghĩ quá nhiều, phiền quá nhiều, mỗi ngày tâm đều bình tĩnh, sống hồn nhiên không biết buồn.

Nghĩ tới điều này, nàng khoái trá giẫm chân, chỉ vào đám ve trên một cây đại thụ bên đường, phát tay nói: “Còn kêu!Ồn chết!Đã mùa thu còn không vào ổ.”

Hoàng Nguyên thấy nàng như vậy, thất thanh cười rộ lên.

Đỗ Quyên quay đầu, trợn trắng mắt nhìn hắn, nói: “Cười cái gì?”

Hoàng Nguyên không đáp. Thấy tóc nàng đã khô, nhìn từ phía sau bóng loáng như mực, trong lòng rục rịch, rất muốn đưa tay vuốt ve. Nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi, chung quy không dám.

“Đợi việc này dàn xếp xong, học sinh về nhà, ta sẽ lên núi đi săn thú, nhặt nấm. Người có đi hay không?”

“Đương nhiên đi, người đã nói là muốn dẫn ta đi.”

“Ân. Chúng ta kêu Tiểu Bảo ca ca, Thu Sinh ca ca đi chung. Nếu một mình ta dẫn người đi, rủi gặp mãnh thú, hai tỷ đệ chúng ta không chừng sẽ bị nạn. Buổi sáng người có luyện quyền không?”

Hoàng Nguyên nói: “Sao mà không luyện! Nhưng chuyện này không thể một sớm một chiều có thể thành công.”

Đang nói, hắn nhìn thấy có một thiếu niên đứng ở bên đường, đeo cung tiễn, trên vai vác một cây trường thương, phía trên treo mấy con chim trĩ. thỏ hoang. Đôi mắt kia, yên lặng nhìn Đỗ Quyên, lại lơ đãng liếc mắt nhìn qua hắn.

Không như những thôn dân khác luôn chào hỏi Đỗ Quyên khi gặp mặt, người này không nói không cười, chỉ nhìn chăm chăm nàng. Hoàng Nguyên nghi ngờ ngậm miệng, bất động thanh sắc đánh giá hắn.

Đỗ Quyên cũng phát hiện người này, thì ra là Bát Cân.

Mũi hắn có chút nghiêng lệch, ngoài ra nhìn không ra di chứng tàn tật khác. Đã có thể lên núi săn thú, nói vậy tất cả vết thương trên người đều tốt lắm.

Chỉ là, hắn nhìn chăm chăm như vậy làm cái gì?

Đỗ Quyên không tránh không né, cười nhạt quay lại nhìn hắn.

Trong mắt hắn không có cừ hận không cam tâm, nhưng lại không giống trước đây, mỗi khi nhìn thấy nàng ánh mắt nóng cháy, trốn tránh sợ hãi, càng không có xấu hổ áy náy, cứ như vậy thẳng tắp nhìn nàng, không rõ có ý gì.

Đỗ Quyên cảm thấy tức giận, nhìn hắn ánh mắt sắc bén lên.

Bát Cân thấy nàng tựa hồ sinh khí, mới rũ mắt đi ngang qua Đỗ Quyên.

Hoàng Nguyên sớm thấy không đúng, trầm mặc, đợi đi qua một đoạn đường, mới khẽ giọng hỏi: “Người kia là ai?”

Đỗ Quyên cũng trầm mặc, trong lòng ước lượng khoảng cách, phỏng chừng trước khi về đến nhà cũng nói không hết chuyện đã xảy ra. Nhưng là, nàng cảm thấy cần nói cho Hoàng Nguyên biết, để hắn cẩn thận người này. Bởi vậy, nàng nói hai ba câu, khái quát đem trò khôi hài phát sinh trong tháng 4 đó, nói một lần.

Hoàng Nguyên chấn động không thôi.

Hắn dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía, Bát Cân đã không thấy.

Hắn liền thả chậm cước bộ, hỏi kỹ Đỗ Quyên tình hình lúc ấy.

Sau một lúc hỏi đáp, hắn trịnh trọng hỏi Đỗ Quyên: “Hòe Hoa ngày thường làm người, có phải thường ngại ngùng thẹn thùng, tuy thập phần muốn gặp Lâm Xuân, khi thấy hắn lại trốn phải không? Nhưng vẫn nghĩ mọi biện pháp muốn tiếp cận hắn?”

Đỗ Quyên thấy hắn hỏi ngay điểm máu chót, nhin không được cười khỏ.

Nàng nhớ tới Hòe Hoa nhờ Lâm Xuân khắc con dấu, còn có lần trước chết sống đeo theo mình đi lưới cá, không biết trả lời như thế nào mới tốt.

Hoàng Nguyên thấy nàng có vẻ mặt này, sao còn không rõ.

Hắn cười lạnh nói: “Lần trước gặp nàng, ta đã cảm thấy nàng không phải là một cô gái đơn thuần, nói chuyện cong queo. Cử chỉ của nàng hào phóng, nếu thấy Lâm Xuân say rượu nôn mửa, không phải nên tiến lên hỏi một tiếng sao? Lúc ấy người đến người đi, hỏi một tiếng thì có cái gì, sao phải chạy riêng đến tìm người đi.”

Đỗ Quyên giận dữ nói: “Dù hoài nghi nhưng không có chứng cứ, thì có thể thế nào?”

Hoàng Nguyên hừ lạnh một tiếng, nói: “Theo ta thấy, nàng không hẳn thật cùng người giao hảo, không chừng là nương vào người để tiếp cận Lâm Xuân. Tuy không có chứng cứ, hành động ngày đó của nàng cũng quá kỳ quái. Nếu thật sự là có ý hại người, thật là làm lòng người kinh sợ. Nàng mới bao lớn? Lại là thuở nhỏ sinh trưởng ở trong núi, tâm tính vốn nên đơn thuần mới đúng. Con gái như vậy, sau này người phải cẩn thận coi chừng.”

Đỗ Quyên gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, bất giác dừng bước lại ngẩn người.

Hoàng Nguyên vội hỏi: “Làm sao?”

Đỗ Quyên không biết nói như thế nào, suy nghĩ một hồi, mới nói: “Lần trước khi Lâm Xuân đi, nghe Quế Hương nói, đầu tiên Hòe Hoa không có ý định đi nhà bác nàng, sau đó lại đi, cùng đồng hành với Lâm Xuân. Lúc đó nói qua vài ngày sẽ trở lại, nhưng đã hơn một tháng còn chưa trở lại.”

Nàng nghi hoặc không thôi: chẳng lẽ Hòe Hoa đi tìm Lâm Xuân?

Hoàng Nguyên kéo nàng một cái, nói: “Đây là chuyện của Lâm Xuân.”

Đỗ Quyên cùng hắn đi về phía trước, trong lòng chung quy không kiên định, nghĩ tìm một ngày đi xem Quế Hương, hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Hoàng Nguyên muốn hỏi “Người nhớ thương Lâm Xuân?”, nhưng tâm tư suy nghĩ, đem lời này nuốt trở vào, lại hỏi kết quả của trận phong ba lần trước: Lâm gia xử trí Bát Cân như thế nào, Tiểu Liên ra sao. Vừa hỏi, hỏi ra một trò khôi hài lớn, làm hắn kinh hãi.

Mãi nói chuyện, đã đến cửa nhà.

Chợt nghe trong sân truyền ra tiếng ồn ào. Lắng nghe, đều là thanh âm trẻ con.

Hai người nhìn nhau nghi hoặc không thôi: chẳng lẽ bên này cũng cãi vả?

Hoàng Nguyên vội vàng đi vào, phát hiện quả nhiên cãi vả.

Thì ra là 2 tiểu tử Dư gia, nữ danh là “Cầu Oa” “Cầu Thặng”. Hoàng Nguyên cảm thấy không dễ nghe, nên đặt cho bọn họ là “Dư Bình” “Dư An”. Hai đứa nhỏ rất biết chuyện, hôm sau giúp Hoàng gia nhổ một gánh rau dại cho heo ăn. Dư Bình có lần thấy Đỗ Quyên thanh lý chuồng heo, cảm thấy nàng như tiên nữ lại dọn phân heo, thật chướng mắt, nên cương quyết muốn hỗ trợ, nói hấn nhỏ người, vào chuồng heo nhanh nhẹn hơn. Giúp được một lần, Hoàng Ly nhìn ra tiện nghi, nàng lại biết dỗ người nhất, nên thường dụ dỗ hai huynh đệ này thanh lý chuồng heo. Dư Bình, Dư An không ngại vất vả chút nào, làm thực vui vẻ. Mà ở Hoàng gia, đám người Thiết Chùy, cho mình là thân thích Hoàng gia, thân phận ưu việt, cứ cách năm ba bữa là sai sử huynh đệ bọn họ. Dư Bình, Dư An nể mặt, nghe một lần, lại thêm một lần, dần dần bị bọn họ hô tới quát lui.

Vào thu, dưa hấu cuối mùa. Dư gia trồng trẽ, còn có chút dưa sót lại. Sáng nay huynh đệ Dư Bình hái được ba trái dưa mang đến, kết quả Thiết Chùy bọn họ mỗi người ôm một quả, cướp ăn. Dư Bình giận dữ, nói hấn hái cho Hoàng tiểu phu tử và Đỗ Quyên tỷ tỷ ăn, không phải cho bọn họ ăn. Thiết Chùy muốn tới nhà hấn hái. Hai bên liền rùm beng lên. Đám người Thiết Chùy mắng Dư Bình không biết tốt xấu, đến trường không giao học phí, ngay cả quả dưa cũng luyên tiếc đưa, huynh đệ Dư gia tức giận đến nước mắt thẳng đào quanh.

Hoàng Nguyên quát ngừng bọn họ, giáo huấn đám người Thiết Chùy một phen.

Đỗ Quyên hỏi Hoàng Ly: “Sao ngươi mặc kệ bọn họ?”

Hoàng Ly nhỏ giọng nói: “Nháo lớn mới tốt đó.”

Đỗ Quyên hung hăng trừng mắt nhìn nàng, kéo Dư Bình qua dặn dò: “Sau này mặc kệ là ai sai sử, các ngươi đừng nghe, ngươi có giao học phí.”

Đám người Thiết Chùy không phục lắm, cảm thấy bọn họ là thân thích Hoàng gia, lại đưa rất nhiều thứ cho Hoàng gia, nhưng biểu ca biểu tỷ lại ôn hòa với 2 tên tiểu tử nghèo này. Đỗ Quyên tỷ tỷ còn thường kể chuyện xưa cho bọn họ, dạy bọn hấn đọc thơ, dựa vào cái gì?

Nhìn bộ dáng giận dữ của bọn họ, Đỗ Quyên nhíu mày, cùng Hoàng Nguyên trao đổi ánh mắt, cảm thấy việc này như lửa sém lông mày cần giải quyết gấp.

Lúc chạng vạng, Cây Lê Câu đại cữu gia gia, tiểu cữu gia gia tới.

Không cần phí miệng lưỡi, bọn họ lập tức thu xếp đem đám nhỏ chuyên ra Hoàng gia, chỉ khấn cầu Hoàng Nguyên: muốn mượn sương phòng tư thực cho đám trẻ ở. Sau này, mấy nhà bọn họ mỗi tháng thay phiên phái người tới

chiều cố bọn họ, giúp giặt đồ nấu cơm, hết thầy tự làm, không nhọc Hoàng gia bận tâm.

Sở dĩ như vậy, vì bọn họ cũng cảm thấy tặng đồ như vậy trong nhà không đủ sức gánh vác, trong tâm tư lại thấy đám Nhị Oa không được chăm sóc tốt, chịu khổ chịu vất vả không nói, vẫn không thể đi học cho giỏi.

Hoàng Nguyên liên tục đáp ứng, nói Hoàng gia không tiện chiều ứng. Hấn không muốn thu học phí và tiền thuê, vì thế tìm riêng Lâm Đại Mãnh, nói Hoàng gia khó xử. Lâm Đại Mãnh sáng khoái nói, tư thực vốn để cho hấn dùng, hấn cứ xem mà làm là được.

Vì thế, chuyện mượn phòng ốc được giải quyết.

Hai cữ gia gia mừng rỡ, cảm thấy như vậy trong nhà giảm đi rất nhiều phí dụng.

Bọn họ lập tức thu xếp: thỉnh cha con Hoàng lão Nhị hỗ trợ làm giường, bồn rửa mặt và rửa chân và các loại dụng cụ khác, lại về thôn mang nồi niêu chén đĩa đến. Ngày hôm sau, đám trẻ từ Hoàng gia chuyển tới sương phòng tư thực.

Theo tới chiều cố đám nhỏ là khuê nữ tam biểu thúc Phương gia: Phương Hạnh Nhi.

Chương 279

Hồng Nhạn Đưa Tình

P hương Hạnh Nhi mười bốn tuổi, lớn hơn Đỗ Quyên 1 tháng, là người cần mẫn lại hiểu ý người.

Nàng không chỉ chiếu ứng thoả đáng vấn đề ẩm thực cho đám nhỏ, còn chủ động quét tước học đường, dọn dẹp trong ngoài tư thực thập phần sạch sẽ. Lúc rỗi rãnh cũng làm chút đồ ăn vặt ngon miệng mà không hoang phí, thừa dịp sau khi học xong kêu đám nhỏ đưa một chén nhỏ cho Hoàng Nguyên nếm thử, tỏ vẻ tôn sư.

Hoàng Nguyên được trút bỏ một bao phục lớn, một thân thoải mái; lại thấy an bài mới không có gì không ổn nên càng hài lòng. Nhưng mấy ngày kế tiếp, hấn liền không được tự nhiên, cảm thấy biểu tỳ ở trong tư thực, hấn hành động câu nệ không ít.

Ngày hôm đó lúc tan học chạng vạng, hấn vội vàng thu thập sách vở rời đi, ở trong viện gặp Phương Hạnh Nhi cùng đám nhỏ quét dọn, vội đứng lại chào hỏi, nói: “Vật vả”.

Phương Hạnh Nhi mỉm cười nói: “Chút chuyện này tính cái gì. Biểu đệ chiếu cố thân thích như vậy, chúng ta ở đây, ngay cả tiền học và tiền phòng đều không cần giao mà không biết cảm tạ, thật không hiểu được tốt xấu. Lúc trước không nghĩ ra biện pháp này, một đám người đều ở bên cô nãi nãi và nhà đại biểu thúc, quả thật cũng kỳ. Nương ta ở nhà thường nói, rất xin lỗi cô nãi nãi. Đưa đồ tới, kỳ thật cô nãi nãi nào hiếm lạ những thứ đó! Nếu không phải là chí thân, bà sẽ không làm chuyện bao đồng, trong lòng thực bản khoãn đâu...”

Hoàng Nguyên thấy nàng nói có tình có lý, không thể không đáp, đành cười làm lành nói: “Đều là thân thích, phải nên.” Chờ nàng dừng lại, vội vàng xen vào nói: “Biểu tỳ đang vội, đệ đệ cũng có một số việc về nhà cùng nương nói, ta phải đi.”

Nói xong không chờ Phương Hạnh Nhi đáp lời, liền xoay người đi.

Phương Hạnh Nhi nhìn theo bóng dáng kiện khang kia, sắc mặt ửng đỏ.

Hơn nữa nói tới Hoàng Nguyên, tại cửa sân gặp Lâm Đại Đầu, vội đứng lại nói: “Đại Đầu bá bá khoẻ. Có chuyện gì người đến đây?”

Lâm Đại Đầu cao hứng cười nói: “Xuân Nhi gọi thư. Ta tới báo tin cho Đỗ Quyên. Nga, có thư cho 2 người đó, mẹ người cầm cho người.”

Hoàng Nguyên nghe xong vội hỏi hấn Lâm Xuân ở ngoài núi có tốt không, hàn huyên vài câu mới vào nhà.

Trong sân phơi rất nhiều thứ, sàng lớn sàng nhỏ bày đầy. Bắp vàng ươm treo trên sào trúc dưới mái hiên, mẹ con Phùng Thị đang bận thu thập.

Hoàng Nguyên cùng các nàng chào hỏi, vì không thấy Đỗ Quyên, lập tức đi vào phòng, quẹo vào phòng tử muội các nàng.

Chỉ thấy Đỗ Quyên ngồi trước cái bàn tròn nhỏ, trong tay cầm một xấp giấy viết thư thật dày, đang lật từng tờ xem, trên mặt mang nét cười nhẹ. Nghe động tĩnh, nàng vội vàng ngẩng đầu lên, thấy là Hoàng Nguyên, cười hỏi: “Tan học?”

Hoàng Nguyên không đáp, lẳng lặng nhìn chăm chăm thư trên tay nàng.

Đỗ Quyên bỗng nhiên xấu hổ, giải thích: “Lâm Xuân gửi thư.”

Nàng có chút chột dạ vì phong thư này thật quá dày, chừng hai mươi tờ giấy.

Hoàng Nguyên thấy nàng như vậy, bỗng nhiên như không có chuyện gì xảy ra, cười nói: “Hấn ổn chứ?”

Đỗ Quyên nói: “Hoàn hảo...”

Không chờ nàng nói rõ, Hoàng Nguyên cười nói: “Đại Đầu bá bá nói, ta cũng có 2 phong thư nữa. Ta tới xem thư. Ăn cơm xong, chúng ta đi miếu nướng nướng tản bộ, ngắm trăng khuya.”

Đỗ Quyên vội “Ai” một tiếng, sững sờ nhìn hấn quay đầu bước đi.

Rồi cúi đầu nhìn thư trong tay, chỉ thấy phồng tay.

Trong thư, Lâm Xuân cũng chưa nói gì làm người kinh hãi, bất quá là kể những chuyện vặt và sinh hoạt hàng ngày của hấn. Đỗ Quyên đọc, phảng phất như thấy cuộc sống hàng ngày của hấn, dù sớm hay muộn, học tập vui đùa đều rõ ràng trước mắt.

Sự bực bực này làm nàng lo sợ không yên.

Nàng lặng lẽ nghĩ, cần biện pháp gì để nương nói ra chân tướng đây?

Nàng phải quyết định, sau đó nói cho Lâm Xuân biết quyết định của mình.

Lại nói Hoàng Nguyên, trở lại phòng của mình, quả nhiên thấy trên bàn cạnh cửa sổ có 2 phong thư.

Hấn để quyển sách xuống, cầm thư lên nhìn, theo thứ tự là của Tâm Hư Cực và Thảm Vọng. Vì thế ngồi vào chỗ của mình, không chút hoang mang bóc thư ra xem.

Trước xem thư của Thảm Vọng. Nội dung bức thư là oán trách hấn vừa vào núi sâu, đã ném bạn thân ra sau đầu vân vân, còn nói hấn tưởng niệm

Hoàng Nguyên thế nào, nên ăn không biết vị, ngủ bất an. Hắn mỉm cười lắc đầu.

Tiếp, hắn lại mở ra thư của Tầm Hư Cực.

Phong thư này dày hơn chút, ngoại trừ ân cần thăm hỏi hắn, còn tóm tắt chút thông tin ngoài núi; cuối cùng còn nói, bởi hắn nghe Lâm Xuân tả cảnh trí bốn mùa trong núi, rất muốn tới thăm, nên quyết định để hắn về nhà thăm người thân, áng chừng ba năm sẽ cùng bạn thân cùng trường tới. Đến lúc đó muốn hắn “Giết gà khoán đãi”, bọn họ muốn cùng hắn “Mở cửa thấy sân phơi, nâng cốc nói chuyện dâu tằm.”

Nhìn đến nơi này, Hoàng Nguyên lần nữa mỉm cười.

Hắn nghĩ, chuyến lữ hành này không dễ dàng đâu, cũng không biết Lâm Xuân có nhắc nhở bọn họ không, đừng hứng thú quá chạy tới đây, lỡ trượt chân rớt xuống vách núi Hoàng Phong Lĩnh kia, chẳng phải thảm rồi?

Vừa nghĩ, vừa lật tới trang thư cuối cùng, tập trung nhìn, không khỏi sùng sốt. Chỉ thấy dòng chữ cực nhỏ, viết một bài thơ của Vương Ma Cật, miêu tả sinh hoạt nhân nhĩ quy ân của hắn:

Ngồi một mình U Hoàng trong, đánh đàn phục thét dài.

Thâm Lâm nhân không biết, Minh Nguyệt đến tương chiêu.

Bút tích tuy tương tự Tầm Hư Cực, lại thoáng có chút xinh đẹp, nếu không phải là người hết sức quen thuộc sẽ nhận không ra, sẽ nghĩ là Tầm Hư Cực viết cho Hoàng Nguyên, hỏi hắn sinh hoạt có thoải nhiên thích ý như vậy hay không, tuy không có bằng hữu, lại thường được trúc xanh, trắng thanh làm bạn!

Lòng Hoàng Nguyên run lên.

Hắn nhận ra đây là bút tích của Tầm Lao Yên.

Trước khi rời phủ thành, hắn thu được một phong thư của nàng do Tầm Hư Cực chuyển giao, nói “Lòng ta thác Minh Nguyệt, khổ nỗi Minh Nguyệt chiêu câu cừ.” Nay gửi đến bài thơ này, tuy ngoài mặt không nói gì, nhưng hắn nhìn ra nàng không hề “Đem tâm nhờ Minh Nguyệt”, mà là “Đem tâm hóa Minh Nguyệt”, mặc kệ cách bao nhiêu xa, bất luận hắn ở chỗ nào, nàng đều lặng lẽ dõi theo hắn.

Hắn cảm thấy mình thật buồn cười, sao có ý niệm như vậy.

Nhưng chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy nàng muốn truyền đạt ý tứ này tới hắn.

Nàng đem bài thơ được ưa chuộng này xen lẫn trong đường ca. Một chữ “tình” chưa hề được nhắc tới, nếu không phải tri âm, tuyệt đối không thể thể nghiệm và cảm nhận được phần ân tình này của nàng.

Nhưng là hấn thể nghiệm và cảm nhận được!

Nhất thời, tâm Hoàng Nguyên loạn như ma.

Hấn lẳng lẳng ngừng một hồi, nghe ngoài cửa sổ tiếng nói chuyện của nương và đại tỷ mới thanh tỉnh lại. Buông mi nhìn tờ thư trên tay, quyết đoán xếp lại theo nếp gấp cũ, bỏ lại vào phong bì, cùng với thư của Thẩm Vọng, để vào trong ngăn kéo.

Không nên suy nghĩ lung tung, hấn thầm nghĩ.

Coi như là Hư Cực huynh viết đi. Hấn viết không sai, nhưng lại không nghĩ rằng: mỗi lần hấn đánh đàn, không phải là một mình, bên người luôn có tỷ muội thương thức, Đỗ Quyên còn thường lấy tiêu cùng hoà tấu, tuy nàng thổi không bằng Lâm Xuân.

Đứng dậy đi ra khỏi phòng, đến bên Phùng Thị, hỏi: “Nương, đây là cái gì?”

Phùng Thị dùng tay hốt đậu trong sàng bỏ vào trong sọt, cười nói: “Đậu đỏ. Cha ngươi, muội muội của ngươi đều thích ăn bánh đậu và bánh trôi nhân đậu, ta trồng nhiều chút. Xem, có tới bảy tám cân đó!”

Hoàng Nguyên ngạc nhiên nói: “Trồng ở đâu. Sao ta không thấy ngoài đồng có cái này?”

Phùng Thị nói: “Ở chân núi, mảnh đất xa nhất kia, ở một đầu ruộng ta trồng một khối nhỏ. Thứ này đâu quý giá gì, nếu trời làm thu không được, cũng không đau lòng.”

Hoàng Nguyên gật đầu, thuận tay chộp lấy một vốc đậu, cảm giác trơn trượt, từ kẽ tay chảy xuống. Hấn vừa chơi, vừa tới gần Phùng thị, thấp giọng nói: “Nương! Tìm cơ hội, ngươi nói với cha và gia gia nãi nãi chuyện của Đỗ Quyên đi.”

Phùng Thị liền ngậy người: “Nói... Nói sao? Lúc nào nói?”

Nàng bắt đầu khăn trương, vừa vui lại phiền.

Vui là sau khi việc này được công khai, việc hôn nhân của con trai có thể định ra, trong lòng nàng không còn gánh nặng bí mật; phiền là không biết cha mẹ chồng và thôn dân sẽ nói nàng như thế nào, sẽ nháo ra chuyện gì nữa.

Hoàng Nguyên thấy nàng như vậy, khẽ giọng an ủi: “Nương đừng lo lắng, có ta đây!”

Phùng Thị nhớ tới nhi tử đương gia mọi chuyện thoả đáng, lòng mới an ổn chút.

Hai mẹ con thấp giọng nói vài câu, ngầm quyết định trước mười lăm tháng tám đem việc này công khai. Đang nói, bên kia Hoàng Ly nũng nịu kêu lên: “Ca, tới giúp ta hái đậu cove.”

Hoàng Nguyên ngẩng đầu “Ai” một tiếng, nói tới ngay.

Phùng Thị mắng: “Hái đậu cove cũng gọi ca người! Hấn còn phải đọc sách đó.”

Hoàng Ly giải thích: “Đọc sách cũng phải nghỉ ngơi một chút, bằng không mắt chịu không nổi. Ca ca dạy cả ngày, hiện tại nên nghỉ ngơi một chút, hoạt động một chút, đợi ăn cơm tối xong rồi đọc sách tiếp. Đậu cove leo lên đầu tường ta với không tới. Ca ca cao, cánh tay dài, nên ta kêu ca ca đến hái.”

Phùng Thị im lặng, dừng một lát mới cả giận: “Người cả người đều là lý!”

Hoàng Nguyên an ủi cười cười với nàng, rồi đi về phía tường viện. Vừa đi vừa nghĩ, đợi chuyện với Đỗ Quyên định xong, sẽ viết thư báo cho Tâm huynh, vậy cũng là việc vui.

Đi đến sát tường, duỗi cánh tay không tốn sức chút nào hái đậu cove trên đầu tường, vừa cố ý hỏi tiểu muội: “Thường người hái như thế nào?”

Hoàng Ly nhắc nhở đi theo bên người hấn, cười nói: “Lấy băng ghế đứng hái. Hiện tại có ca ca, không cần băng ghế nữa.”

Hoàng Nguyên bật cười ha ha, cảm thấy tiểu muội quá khả ái.

Hoàng Ly thấy hấn không phân non già đều hái xuống, vội vàng kêu lên: “Hái đậu non, lựa cái non hái. Là cái màu xanh, giống màu nước, hạt đậu bên trong không phồng to lên.”

Hoàng Nguyên dừng tay, cúi đầu nhìn hàng mẫu nàng đưa qua.

“Vì sao phải hái non? Mấy cái này, đều không hái được?”

“Quá nhiều, ăn không hết. Đêm nay hái mé trên đầu tường, trộn với ớt muối dưa chua. Sáng mai lại hái mé tường bên kia phơi khô; Đậu già thì giữ lại, đợi già hơn thì lấy hạt, làm đậu giống cũng tốt, nấu cháo cũng tốt.”

Hoàng Nguyên nghe rõ ràng, một lần nữa hái theo yêu cầu. Vừa hái, hấn vừa khẽ cười nghe tiểu muội nói đậu cove muối chua ăn với cháo ngon ra sao, đậu cove xào thịt thơm nhất... trong lòng tràn ngập cảm giác ấm áp.

Từ khi trở về, hấn thấy cả nhà mỗi ngày bận rộn vì hai chữ ăn mặc, ngoài ra không theo đuổi những thứ phức tạp khác. Mà hấn ban đầu chương mắt vài mẫu nhưng cũng theo người nhà chăm chỉ hầu hạ, không chỉ thu hoạch rất phong phú, hơn nữa hấn thấy một ngày ba bữa cũng không kém bên ngoài núi. Tỷ như mấy cân đậu đỏ kia, hấn cũng nghĩ ra bọn tỷ muội sẽ dùng nó làm ra nhiều món ăn mới mẻ, làm cho sinh hoạt nông gia thêm phong phú.

Đơn giản chất phác sinh hoạt, là hình ảnh thu nhỏ của cuộc sống cách xa hồng trần vạn tượng!

“Hoàng Ly, người lại sai sử người!”

Hoàng Tước Nhi đi tới cười nói.

Hoàng Nguyên kêu “Đại tỳ”, hỏi nàng buổi tối ăn cái gì.

Hoàng Tước Nhi mím môi cười nói: “Cơm chiều là Đỗ Quyên làm. Bát quá, thật là có một món ngon, không chừng người chưa từng ăn qua.”

Hoàng Nguyên nghe xong thập phần hưng phấn, vội hỏi: “Là cái gì?”

Hoàng Ly giành nói: “Thịt chuột trúc. Là đại tỳ phu đưa đến.”

Hoàng Tước Nhi đỏ mặt, quát lên: “Cái gì đại tỳ phu! Nói lung tung!”